

Chương 10

Gi Dì Viên Ch Là Gi Dì

Viên Lăng chính thức rời ra khỏi công ty quản trị bất động sản CEO của Tập đoàn Úc Nam. Không ai có thể nghĩ hai nhân vật mới xuất hiện trên thị trường này. Hai người suốt từ nhiên giới nguyên nhân vì vậy, các thành viên hội đồng quản trị mù mịt, gửi truy vấn thông tin thêm mớ mớ thêm mù mịt như thế này.

Hiện tại có nghĩa là tất cả các công ty, có hai vị quan trọng của toàn thị trường các công ty hành nghiệp quy tụ: Giang Thập Quân gia nhập hội đồng quản trị và vị trí hay của Tập đoàn Úc Nam.

Tập đoàn Úc Nam dường như sẽ mất đi Viên Lăng làm vậy, anh chàng thêm vào công ty. Tuy không liên lạc nhưng Viên Lăng vẫn biết tin tức về anh thông qua báo chí: đi đâu nếm, đi đâu chơi tennis, chơi bài với ai... Người đàn ông này ung dung, tự tin hàng trong kinh doanh.

Ngày cuối, Viên Lăng vô cùng bận rộn chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới. Chạy về qua khỏi công ty vào tháng sau, kế hoạch gia nhập hội đồng quản trị của Giang Thập Quân bắt đầu, tất cả tránh các nguy cơ khác. Có một vị Viên Lăng không hiểu, trong khi cô bận tìm kiếm, đi phỏng vấn án binh bất động. Cô gần như hết tài sản trong nhà, mua vào không ít cổ phiếu của Tập đoàn mà bỏ dù xảy ra chuyện gì, vị trí công ty của Tập đoàn gia nhập không bằng lay.

Cho đến thời điểm còn cách khỏi công ty hơn một tuần, buổi sáng hôm đó, Viên Lăng vẫn chạy vài phút sau một hôm làm việc vất vả, trên lý của cô vẫn đi vào. “Viên... Viên tên gì... có... có...”

Viên Lăng nhìn thái độ, nhìn trên lý của phòng lập ba lập bốn. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Người trên lý hít một hơi thật sâu, khó khăn nói: “Có người gì đó này.”

Viên Lăng nhíu mày, thậm chí không hiểu thái độ của trên lý. Người trên lý nhanh chóng nắm tay qua rớt lên thì thấy đi lại trên bên ngoài thì bàn làm việc của Viên Lăng.

Viên Lăng lặng lẽ quan sát chỉ chớp mắt, đi lại trên thì thành hình bông hoa trên tay. Cô do dự vài giây rồi nhận ra.

Đúng như cô đoán, trong hộp là một bó dây chuyền kim cương.

Không chỉ Viên Lăng mà mọi người, người trên lý liên thông báo: “Hôm nay là Tập đoàn tiên sinh gửi.”

Tr lý v a d t l i, Viêm L ã óng n p h p. Cô y chi c h p sang m t bên, c t gi ng v h t kiên nh n: “Giúp tôi em v t i.”

Ng i tr lý có v không ành lòng, dù ch nhìn qua nh ng cô ta c ng bi t b váy này là hàng t ti n. Viêm L ã ng l p t c nh c l i: “ em b i!”

Tr lý g t u lia l a, ôm h p quà, nhanh chóng ch y ra kh i phòng làm vi c.

Ngày th Hai, ngoài vi c nh n c h p quà áng ghét, m i chuy n khác u đi n ra bình th ng. Viêm L ã liên t c h p bàn ph ng án c t gi m nhân viên v i giám c chi nhánh châu Âu và châu M .

i u l m i c a công ty c ng c Viêm L ã ng th m duy t l n cu i và s c công b i h i c òng m t tu n sau ó. M t trong nh ng n i dung s a i quan tr ng nh t là: các c òng ch có m t c h i xin gia nh p h i ng qu n tr . N u l n ó th t b i, c òng s v nh vi n m t t cách gia nh p h i ng qu n tr . N u i u l m i này c th c thi, quy n ki m soát T th c a Viêm L ã s càng c m b o. Kh n ng giành th ng l i c a cô s nhi u h n m t chút. Nh ng ngày th Ba d ã ng nh ã b t u vén t m màn tuy t v ng c a Viêm L ã ng...

Sáng th Ba, th tr ng ch ng khoán v a m c a c m t ti ng, giá c phi u c a T th ã xu ng n h t biên dao ng. Viêm L ã ng l p t c nh n ra hi n t ng b t th ng, d n dò c p d i: “ i i u tra xem có ph i Giang Th Quân bán tháo c phi u?”

úng nh cô d li u, là Giang Th Quân gi trò... ho c nói chính xác h n, T ã ng Úc Nam ã b t u ra tay.

Viêm L ã ng không nh n c c i. T ã ng Úc Nam ch c ch n n m c s v n cô dùng vào vi c ph n thu mua. Có i u, anh ã tính thi u kho n ti n m t t ô la c a L Chinh. Anh t ã ng ch i trò bán kh ng này có th d n cô vào ch ch t? Ng c l i, hành ng c a anh có l i cho cô.

Viêm L ã ng l p t c thông báo cho Châu Trình, ng i ph trách v thu mua c phi u: “Giúp em theo dõi th t sát sao v này. Ngày mai m th tr ng, h bán tháo ra bao nhiêu, em s mua vào b y nhiêu.”

L y á ch i á là hành vi t ã ng i nguy hi m, ch c n m t chút s s u t, m i n l c s bi n thành công c c. Châu Trình cân nh c thay cô: “Em ch c ch n?”

Câu tr l i t t nhiên là “ch c ch n”.

B d n n n c này, Viêm L ã ã không còn ã ng l i.

Th T , th N m... Viêm L ã ã s m chu n b tâm lý nên không b t ng tr c hành ã ng bán tháo liên t c c a Giang Th Quân. M t bên mua, m t bên bán, giá c phi u c a T th gi m c n nh. Ch có i u, m c l c a bên Viêm L ã ng ngày càng l n, nh r i xu ng v c sâu không áy.

Trong tháng Sáu, Giang Thục Quân đã bán hết số phiếu lưu ngân của T. Hai. Hai đã phớt lờ chiêu “phiếu giảm thiểu” của ông ta, Viêm Lãng đã sẵn sàng nhường nhịn và đi cùng.

Cùng Viêm Lãng cùng giành thắng lợi.

Vào giây phút thắng lợi ngoạn mục, viêm Lãng cùng Viêm Lãng tràn ngập tiếng hoan hô.

Số tiền của Viêm Lãng kéo dài suốt một tuần liền cùng cùng cùng cùng cùng. Cô quan sát con số lên xuống trên màn hình vi tính, nghe mưa rào thành giọt rơi nhè nhẹ, thào nhè nhẹ.

Có người nói: “Chúng ta mừng champagne chúc mừng!”

Nhưng người khác lại tay vịn thành.

Trong không khí vui vẻ, duy nhất chỉ có Châu Trình vẫn giữ vẻ dè dặt lo lắng, anh ta báo cáo tình hình bất lợi trong một tuần qua bên bàn làm việc của Viêm Lãng.

Viêm Lãng mỉm cười nhõm nhõm chút nữa rồi hỏi con số thâm hụt và lợi nhuận của Châu Trình: “Tháng Hai tuần sau, nếu phiếu giảm giá quá rẻ thì có lẽ không phải vì nó có thể mua hay không, mà là em có khuyến khích gia đình hay không?”

Viêm Lãng còn chấp thuận rồi đã có người giúp cô gọi báo của Châu Trình: “Giang Thục Quân rút tiền ngân hàng, phần dùng để trả tiền phiếu lưu ngân như thế không vượt quá ngân sách. Theo tính toán của tôi, khoản lợi vì bán tháo phiếu lưu ngân trong tuần qua của Giang Thục Quân đã vượt quá ngân sách, do đó ông ta không còn tin tưởng chiêu khác. Ngoài ngày tháng Hai giảm xuống mức sàn thì tháng Ba hôm nay, chúng ta vẫn giữ giá phiếu. Chắc Giang Thục Quân không bày trò, số không xuất hiện tình trạng ông hoảng loạn, phiếu làm sao có thể giảm hay không?”

Châu Trình im lặng, tay vịn “hy vọng là như vậy”. Viêm Lãng ngẩng đầu, nói: “Giám đốc Châu nói rất đúng! Hay là như vậy, champagne dành cho tháng Hai tuần sau hãy mừng. À không, nếu lúc đó không còn gì nữa là mừng champagne, mà là có nên mừng thì sao không chúc mừng hay không!”

Sau một thời gian dài, cùng Viêm Lãng cùng nhau nói chuyện, cô quay sang Châu Trình. “Nếu lúc đó, Giám đốc Châu nhận toàn bộ chi phí này nhé!”

Châu Trình cười ngạo: “Không thành vấn đề!”

Tháng Hai tuần sau.

Buổi trưa, giá phiếu vẫn bình ổn, không có biến động đáng kể.

Tình thái kỳ lạ của phiếu T. Hai trong tuần trước đã khiến nhiều ý kiến khác nhau từ các chuyên gia kinh doanh. Không ít chuyên gia dự đoán khối

thu c súng s kéo dài n tu n này. Vì c giá c phi u n nh ng nhiên khi n suy oán c a m t s chuyên gia “ch a ánh ã b i”. n gi ngh tr a, t t c m i ng i trong v n phòng Viêm L ng u th phào nh nhõm. c bi t là Châu Trình, anh th y may m n vì linh c m c a anh không chính xác.

Không khí trong v n phòng không còn v c ng th ng nh tr c ó mà sôi n i h n lên. “Xem ra chúng ta có th m champagne chúc m ng r i!”

“May mà b n h không bi t chúng ta nh n c m t t t T p oàn Minh ình, b ng không chúng ta khó có th giành chi n th ng.”

Châu Trình t nhiên tr thành i t ng b “t p kích”: “Giám c Châu, dù sao tỉ c m ng công t i nay anh c ng không ch y thoát, hay là... anh m i c b a tr a i!”

Châu Trình m m c i hi n lành. “T i nhà hàng nào?”

Sau khi quy t nh a i m, t t c m i ng i kéo nhau r i i. Châu Trình i n c a tình c quay l i, th y Viêm L ng v n ng bên c a s hút thu c, anh h i: “Em không i à?”

Viêm L ng c n n c i mi n c ng r i quay l i: “Em còn chút vi c, m i ng i c i tr c i!”

Không hi u Châu Trình nhìn th y i u gì trên m t Viêm L ng, ánh m t anh l v th ng h i quen thu c. Vì v y, cô c m th y m t s chán ghét không rõ nguyên nhân, vô th c tránh né Châu Trình, l i quay v phía c a s , ti p t c hút thu c.

Tr c ây, Viêm L ng không nghi n thu c lá, cô hút c ng c không hút c ng ch ng sao. Th i gian g n ây, h ng êm cô đ ng nh không r i tay kh i i u thu c. Ch t nicotine giúp cô tr n t nh, c bi t là lúc n a êm, khi cô th y y u u i nh t.

Th i kh c này, ch t nicotine l i có tác đ ng l p y kho ng tr ng trong lòng cô. C ng có th coi nh cô ã thành công, nh ng t i sao trong lòng cô xu t hi n m t s tr ng r ng ch a t ng có.

Ngoài c a s , s ng mù dày c. Viêm L ng và th gi i bên ngoài ch cách m t l p c a kính, nh ng cô không nhìn th y b t c th gì.

Sau khi Châu Trình r i i, Viêm L ng ng bên c a s m t lúc lâu. G t b c m giác bi th ng ch t ch a trong tim, cô b t u ngh n m t s vì c c n gi i quy t. Cô ph i ích thân g p m t L Chinh bày t lòng bi t n, dù sao kho n ti n m t t c a anh ã c u T gia.

Viêm L ng t t i u thu c, liên l c v i th ký c a L Chinh. Th ký cho bi t, L Chinh ang cùng cha anh h p Minh ình, kho ng m tr i chi u m i r nh r i.

Viêm L ng tính toán th i gian, xu t phát lúc m t gi chi u. Cô v a lái xe ra kh i bãi c a công ty, i n tho i b ng chuông.

Viêm Lãng vấp vào eo tai nghe vấp vào ánh tay lái chuồn vào vòng. Sau khi bấm phím bắt máy, giọng nói của cô nói rằng cô là Châu Trinh lập tức truy nã cô: “Cấp cứu của TTTT miễn phí...”

Viêm Lãng liền thốt lên:

Bánh xe ma sát trên đường phát ra tiếng kêu rì rầm. Màng nhện của Viêm Lãng phồng phật bị giọng nói của Châu Trinh xuyên thủng. Dù màng nhện cô không thể tin được. “Anh nói gì?”

Viêm Lãng bối rối, chực muốn tìm cách rời khỏi phòng. Khi cô chạy vào, óan cô là Châu Trinh với vẻ mặt thất vọng: “Xong rồi... Chúng ta sắp rời đi!”

Sắp?

Chỉ hai tiếng ngắn ngủi nhưng sét đánh ngang tai tất cả mọi người. Ai ra chiêu tàn nhẫn như vậy, các ác nhân như vậy, khi nhìn Viêm Lãng không kịp trả tay. Viêm Lãng ngây ngốc mất ba giây, lập tức chạy trốn máy vi tính. “Mức phí bao nhiêu?”

Châu Trinh chấp tay nói, Viêm Lãng ã lên tiếng: “Tiếp tục mua vào!”

Nhưng sự thất vọng tàn khốc: “Chúng ta... không còn nữa...”

“Không thể nào... Giang Thục Quân rõ ràng chỉ có một...” Ánh mắt Viêm Lãng chập chờn trên màn hình với những chữ số lên xuống. Cô lắc đầu khó hiểu.

Trong lúc lúng túng, lúc cô bối rối. Có lẽ, Giang Thục Quân không chỉ có một công ty bình phong là MT... Ông ta còn có công ty bình phong khác... Công ty đó có lẽ đã bí mật mua cấp cứu của TTTT. Vì hôm nay mới bán ra...

Nếu nói hôm nay mới là ngày ông ta thất bại bán hàng cấp cứu, vậy thì thối Sầu tuôn trào là một thất bại giáng xuống ông ta dùng để che mặt cô. Vì cô có nghĩa là, người bạn Giang Thục Quân bây giờ không thể đứng cùng cô nữa...

Không thể nào!

Cô không phải không có khả năng... Có thể... tin tức TTTT Thanh cũng có thể cho cô là gì... TTTT Thanh đã báo cáo già Giang Thục Quân là gì? Hay... TTTT Thanh liên kết với Giang Thục Quân là gì?

Trong lúc bối rối, niềm tin của Viêm Lãng bị sụp đổ. Cô gạt mình, cúi xuống nhìn. Là... niềm tin của TTTT Úc Nam.

Cửa phòng đang đóng. Viêm Lãng thì thào nhìn dây chuyền nhấp nháy trên màn hình.

Khi cô tắt quan hệ, cô đã xóa tên TTTT Úc Nam ra khỏi danh sách niềm tin, nhưng sự thất vọng của anh đã in sâu trong cô từ lâu, không thể nào quên, muộn màng là có thể quên.

Cuối cùng, Viêm Lăng nhìn xuống nghe tiếng thì thầm.

Chuông tiếng thì thầm khi cô bắt máy, nhưng không vì thế mà bên tai Viêm Lăng trở nên yên tĩnh, ngược lại vì cô có tiếng thì thầm khi cô nghe thấy suy nghĩ.

Người máy bên kia truyền giọng nói lạnh lùng quen thuộc: “Nếu em bán tháo cổ phiếu, chắc chắn tôi sẽ nhân cơ hội mua vào. Nhưng vậy, chắc hẳn cả tôi sẽ vất vả quá em, tôi sẽ trở thành công nhân như tôi. Một khi tôi trở thành công nhân như tôi, các công nhân khác vì sự áp lực như tôi sẽ nghĩ tôi gia nhập hội người quản trị. Còn nếu em không chịu bán ra, vậy thì cuối cùng em sẽ... phá sản.”

Ngoài giọng nói đáng ghét trong tiếng thì thầm, vì phòng của Viêm Lăng lúc này có tiếng vang lên tiếng nói của giám đốc nhân viên: “Viêm Lăng, chúng ta bán ra hay...?”

“Viêm Lăng, em mua thêm nữa. Làm vậy... em sẽ phá sản đấy!”

Viêm Lăng không nói nên lời. Giọng nói cô tái nhợt. Trong khi đó người máy bên kia dường như nhún nhún ra khỏi màn hình truyền hình, anh cố gắng âm thầm: “Thật hiếm thấy phiên phá sản, liệu các công nhân còn cho rằng cô ấy có thể lãnh đạo công ty?”

Đúng lúc này, Châu Trình phớt phớt nhìn ra hy vọng, lập tức nhắc nhở Viêm Lăng: “Chúng ta có thể như L. Chinh tiếp thêm...”

Ngồi trên ông người máy bên kia ra tay một cách chính xác và tàn nhẫn, bóp nát tia hy vọng khi Viêm Lăng rơi vào trạng thái thất vọng. “Tất nhiên, chắc hẳn tên L. Chinh hành động theo cảm tính, lập tức rút tiền cho em, em vẫn có cơ hội chuyển bại thành thành công. Chắc chắn rồi... bây giờ Giang Th. Quân đang đứng trước mặt L. Minh.”

Viêm Lăng chột dạ trả lời giọng thì thầm: “Ừ, anh.”

“Có phải em cảm thấy bản thân thất bại? Bán mình cho con trai tôi là lý tưởng, nhưng không biết, L. Minh vẫn luôn là người tác động của tôi. Tất nhiên cảm giác này sẽ giúp L. Minh nhân ra con trai của ông ta sẽ mất mát vì mất người phụ nữ, giúp tôi càng có cơ hội đi sâu hợp tác với L. Minh. Nhân đây, tôi xin chân thành cảm ơn em!”

Viêm Lăng bỗng cảm thấy kinh ngạc của Tống Úc Nam ánh cho hình nguyên hình. Cô bắt đầu nghĩ đến tuy vậy, yếu tố thất bại của Tống Úc Nam, anh thất bại như vậy!”

Người máy bên kia trầm ngâm trong giây lát. Một lúc sau, giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Viêm Lăng: “Nếu hôm nay có cáo cấp do tôi gây nên, chắc hẳn mọi thứ, em sẽ phát hiện bản thân tôi vì tôi cho em. Trong thế giới, tôi không thể không hoạch định Tống gia trong mắt tuấn qua. Nếu em cảm thấy, em hoàn toàn có cơ hội giành thắng lợi... đáng tiếc, em không làm vậy...”

Nói xong, Tuấn ngước nhìn Nam lập tức cúp điện thoại, không chút lưu luyến...

Mười hai giờ trưa. Sáng mù dày đặc bao phủ tòa nhà Minh Thành.

Tiếng ồn phòng chờ thất thanh vang vọng.

Linh cùng bạn anh và người đi làm của công ty vừa quy tụ thành gia đình để ăn trưa tại nhà hàng trên tầng cao của Minh Thành. Khi đang trong thời gian nghỉ ngơi bàn chuyện thì bỗng nhiên có người gõ cửa vào. Linh nhận ra người đó, là khách của anh.

Người khách ký tên vào danh sách, cúi chào và cất giọng cung kính: “Chào anh, Linh, Tuấn.”

Sau khi chào hỏi xong, anh ta đi lên bên cạnh Linh, cúi chào người nói chuyện vào tai anh: “Viêm tim do stress, nói chuyện với Linh Tuấn. Tôi muốn cô ý kiến về mặt trị liệu.”

Linh nhìn người khách, gật đầu, biểu thị đồng ý. Về mặt mặt khác, anh liên tục gặp phải những vấn đề nghiêm trọng của bạn anh. Nhưng Linh Minh Thành nhanh chóng thu hút ánh mắt, Linh cũng không đồng ý. Khoảng mười hai phút, cuộc họp giữa ba người kết thúc. Linh thay bạn anh của Tuấn xuống dưới lầu. Sau đó anh quay về phòng của mình. Xem lại thời gian, cô chần chừ đi vào...

Mười giờ ba mươi...

Mười giờ ba mươi lăm...

Mười giờ bốn mươi...

Linh ngồi yên lặng, liên tục nhìn người khách. Anh còn bận vì các khách, công việc của công ty lúc hai giờ. Nhìn thời gian mười giây mười phút qua đi, Linh nghĩ rằng, quay ngược lại thì anh sẽ không thể nào. Anh vừa chú ý đến bạn anh, liên tục nghe thấy tiếng gõ cửa.

Người khách ký tên của anh, sau khi đi xuống, nhìn cô và nói: “Linh Tuấn...”

Linh nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Viêm tim do stress... có khả năng không thể...”

Linh cao giọng: “Tôi hỏi anh câu nào anh muốn trả lời câu đó? Rồi cuộc sống ra chuyện gì?”

Lúc này, người khách ký tên đi vào phòng, cảm thấy bất ngờ cho Linh. “Về các tài liệu của anh, anh có thể tìm kiếm...”

Linh cảm thấy bất ngờ khi xem mặt anh, cảm thấy ngày càng khó coi.

Ngón tay anh lướt trên màn hình. Huấn tập các bài báo về người nói chuyện: “Về vấn đề thái độ của Tuấn trên thị trường chứng khoán thời gian gần đây, mặt nhân vật bị phơi bày tình hình, đó là hành động mua và bán mua của tập đoàn Lạc Bình và Tuấn thành. Trong ngày hôm nay,

c phi u c a T th l i m t l n n a r t giá nghiêm trọng. Nhân vật nói trên cho biết, đó là do cô Viêm Lệ Ngọc, con gái Tuấn Phú, đã thất bại thảm hại trong chiנד ch ph n thu mua, ngu n v n t o n, t n th t đ ki n v t qua con s m t ph y n m t ô la...”

Lệ Ngọc không cần xem ti p, l p t c l y áo vest thành gh , s i b c dài ra ngoài. V a i, anh v a d n dò th ký: “Chu n b xe cho tôi!”

Ng i th ký nh th n, v i vàng i theo, giúp anh c m áo khoác ngoài trên giá. Ch a u i k p n n i, ng i th ký th y Lệ Ngọc t nhiên ng s ng tr c c a thang máy.

Nguyên nhân khi n Lệ Ngọc kinh ng c là s xu t hi n c a Giang Th Quân bên c nh ng i th ký th nh t c a Lệ Minh ình trong thang máy.

T ng trên cùng c a tòa nhà Minh ình ch có hai v n phòng, m t là v n phòng ch t ch c a b Lệ Ngọc, hai là v n phòng t ng giám c c a anh. Mà Giang t ng rõ ràng không ph i là khách c a Lệ Ngọc.

Trong lúc anh ng n ng i, ng i th ký th nh t nhiên m mi ng: “Lệ Ngọc i ra ngoài sao?”

Lệ Ngọc nhanh chóng che gi u tâm trọng. “ úng, tôi có chút vi c g p.”

Lúc này Lệ Ngọc và Giang Th Quân h i g t u thay l i chào h i. Lệ Ngọc tránh sang m t bên nh ng l i cho b n h ra kh i thang máy. Khi anh b c vào thang máy, chu n b b m nút, th ký th nh t nói: “Lệ Ngọc, Ch t ch g i anh cùng n v n phòng.”

Tr c khi Lệ Ngọc t ch i, th ký th nh t ã quay sang d n dò th ký c a Lệ Ngọc: “ ây là ý c a Ch t ch, anh hãy i hoãn h t l ch làm vi c c a Lệ Ngọc.”

Lệ Ngọc ãnh ph i i theo b n h t i v n phòng ch t ch. Th ký th nh t ng bên ngoài, óng c a l i.

V a vào phòng, Giang Th Quân l p t c chào h i Lệ Minh ình, lúc này ng d y ng hên ón. “Lão Lệ , chúng ta l i g p nhau r i.”

Lệ Ngọc sa s m m t, vô th c quan sát ph n ng c a b anh, ch th y Lệ Minh ình c i vui v . “Quán n Th a c mà hôm n Giang T ng h n tôi và phu nhân cùng t i dùng b a khó t ch quá. Ch c hôm nào ph i m n tên tu i c a anh i n m t b a m i c!”

M t đ c m t i t dâng lên trong lòng Lệ Ngọc, nh ng anh c kìm nén n i b t an, bình th n nghe Giang Th Quân áp l i: “Nhà hàng ó n i ti ng khó t ch . Quan ch c hay ng i có ti n v n ph i h n tr c nh th ng. May mà tháng tr c tôi ã t m t bàn, n lúc ó anh ph i n m t y nhé!”

Lệ Ngọc tr m m c l ng nghe, trong lòng không kh i c m thán, Giang Th Quân óng là con cáo già.

Trong lúc anh thẫn thờ, câu nói tiếp theo của Giang Thập Quân dường như bắt nạt tình thần : “Ban đầu chúng là thế này, Úc Nam nói cho tôi biết phụ nhân của anh là người Tha, tôi mới biết ra nhà hàng đó.”

L Minh bình không tiếp lời khen ngợi Tô Ngọc Úc Nam: “Như con Tô Ngọc Úc Nam, tôi làm nghề gì, lúc nào hẹn gặp bạn ra ngoài chơi vì ông già này mệt mỏi. Bây giờ thì mình đi tìm kiếm công việc của bạn...”

Tô Ngọc... Úc... Nam...

L Minh bình oán ra mặt chuyện qua chuyện này, họ là... sự thật nào đó.

Giang Thập Quân và L Minh bình vui vẻ trò chuyện như hai người bạn già lâu ngày không gặp. L Minh bình nhìn người bạn cách chành không xa, tâm trạng thoải mái không còn giận hờn này. Đúng lúc này, người nói của Giang Thập Quân kéo anh về phía trước. “Hôm nay tôi này là muốn bàn việc nghiêm túc. Chàng anh đừng nghe tin đồn phi vụ T. Thứ nhất giá trị.”

Trong lòng L Minh bình thẫn thờ không yên, nhưng anh đành giả bộ thản nhiên nhìn Giang Thập Quân. Ông ta liếc anh một cái với hàm ý sâu xa rồi nói tiếp: “Việc chúng tôi thu mua T. Thứ nhất giá trị. Thứ hai, ngành mua sắm trong nước có bị ngưng trệ. Nhưng nay, T. Thứ nhất có quy mô mua sắm tại Minh Bình Square các thành phố lớn trong nước. Tôi hy vọng sau khi nhận hiệu quả của T. Thứ nhất, chúng ta sẽ có sản phẩm của L. Bạch Ngọc chúng tôi thay thế.”

Trong lúc này, L Minh bình không thể yên, anh đành nói: “Con có việc gì gặp. Hai người nói chuyện đi. Con đi ra ngoài một lúc.”

Nó xong, anh liền bỏ đi.

L Minh bình dõi theo bóng con trai, không kêu anh gọi ngay. Ông ta lặng lẽ quan sát bước chân L Minh bình từ phía sau cách kiêu ngạo, sau đó nhanh dạn và cười cùng người làm của anh.

Vào giây phút đó, L Minh bình mỉm cười, người nói tiếp về ông: “L Minh bình, từ nay anh luôn công khai minh bạch, sao bây giờ lại không biết gì về công việc của anh vì mình đi ăn bà?”

L Minh bình ngạc nhiên như vậy.

Trong khi đó, sau lưng anh, Giang Thập Quân ngồi vắt chân, nhếch miệng cười, bổ sung một câu: “Còn là người ăn bà đã có chuyện?”

Người nói của ông ta không tỏ ra không hài lòng, hai đứa con họ L nghe thấy rõ ràng.

L Minh bình hít một hơi sâu, quay người. Anh coi như Giang Thập Quân không tồn tại, chỉ lãnh đạm nói một câu: “Bây giờ, chuyện này bạn nên cân nhắc...”

Thái độ bình tĩnh của anh dường như khiến L Minh bình ngạc nhiên. Ông ta cất cao giọng, vang vọng trong phòng riêng: “Nếu anh bạn ra khỏi phòng...”

này n a b c, tôi s thu h i ch c v CEO c a anh, xem anh làm th nào giúp con bé ó!”

Ch sau m t êm, toàn th gi i u bi t T gia b ép n ng cùng. Trên th ng tr ng, k y u v nh vi n không ph i th ng h i, mà chà p...

Viêm L ng không th n công ty, không th v c n h c a cô, càng không th bén m ng n nhà l n, b i vì n i nào c ng có phóng viên rình r p, v i h , ch c n ch p m t t m nh v i b d ng sa sút c a cô c ng là thu ho ch l n.

Viêm L ng cùng m t tr lý trong khách s n. Bâ y gi ã là n a êm, cô tr lý l t qua các tin t c r i t t ti vi, c t gi ng b c t c: “Nhân v t bi t rõ n i tình gì ch ? Ch c ch n là Giang Th Quân ti t l tin t c cho báo chí. Gi u bìm leo, bậ gi m i ng i u tránh xa T th , ngân hàng òi n , b n bè không dám ra tay giúp . Giang Th Quân nh th a đ p này ép ch t T gia â y mà.”

Nghe cô tr lý nói v y, Viêm L ng nh ch mi ng c i. T t c u là l i c a Giang Th Quân sao? Trong lòng Viêm L ng có áp án rõ ràng: cao th th t s n n p trong bóng t i, làm m i chuy n x u xa nh ng không h b nguy n r a.

êm nay l i m t ng .

C v n tài chính c a T gia g i thông báo: n sáng s m hôm nay, T gia m c n m t ph y n m t ô la. Gi ng con s mà tin t c ã a. n chuy n cô b t n th t bao nhiêu, anh u có th tính toán...

Viêm L ng ng i th n th trên gi ng m t lúc. Sau ó cô v i tay l y i n tho i, nh n tin. Cô vi t r i xóa, xóa r i l i vi t, khó kh n l m m i thành m t câu: “M , n u con nói, con mu n bán t t c b t ng s n ng tên con l y ti n i phó v i L B c, li u m có...”, nh ng cu i cùng cô v n nh m m t, xóa tin nh n.

Ch nh m m t vài giây, Viêm L ng t nhiên m m t, c m i n tho i. ng tác c a cô vô cùng g p gáp, nh th n u cho mình th i gian suy ngh ù ch m t giây, cô s h i h n.

Viêm L ng b m dẫy s di ng ã thu c lâu.

Lúc này ã là ba gi sáng, nh ng i n tho i m i hai h i chuông, i ph ng ã b t máy, t a h anh ang i cu c i n tho i c a cô.

Viêm L ng a m t v phía cô tr lý ang ng say gi ng bên c nh, nói: “T ng Úc Nam...” Trong phòng d ng nh ch có h i th tuy t v ng c a Viêm L ng. “Chúng ta g p nhau i!”

y máy bên kia không m t ti ng ng, khi Viêm L ng t ng anh s t ch i cô thì cu i cùng anh c ng m mi ng.

Nh ng ch là nh ng t c ng nh c: “Th i gian? a i m?”

“N a ti ng n a...” Viêm L ng ng m ngh r i ch a l i: “Anh quy t nh i!”

Thái c a cô r t nhún nh ng, T ng Úc Nam th n nhiên ti p nh n: “N a ti ng n a, t i khách s n s m t c a Minh ình...”

Tim Viêm L ng p nhanh m t nh p. Không i cô có ph n ng, T ng Úc Nam nói ti p: “Phòng 1619.”

Nghe n ây, Viêm L ng cu i cùng c ng b ng t nh. Cô nhúu mày nh ng T ng Úc Nam ã cúp máy, m c cô v i ti ng “tút tut” n i u trong i n tho i. Trong lòng cô n i lên t ng t sóng.

Viêm L ng lái xe ch a y hai m i phút là t i khách s n s m t. Tr c c a phòng 1619, tay n m c a b ng ng l p lánh ánh sáng m m , hoa t i bày hành lang v n còn ng n c... C nh t ng này không còn xa l v i cô.

Cô hít m t h i sâu, b m chuông. M t lát sau, c a t m ra t bên trong. i v i Viêm L ng, g ng m t và v m t ng i àn ông xu thi n khung c a vô cùng xa l .

Anh làm ng tác “m i vào”. Viêm L ng tr m m c và c nh giác theo anh i vào phòng. Trên bàn có n a chai Whisky, m t thùng á và m t ly r u ch còn m t n a.

T ng Úc Nam rót m t ly n c, a cho Viêm L ng. Anh ã u ng không ít r u. Khi nh n ly n c, Viêm L ng ng i th y mùi r u n ng n c t ng i anh.

C ch c a anh r t khách khí nh ng l i tr ng ra b m t l nh lũng.

T ng Úc Nam không lên ti ng, không h i han, không m a mai, c ng không b c l ni m vui c a ng i chi n th ng. Anh ch ng i trên chi c sofa n bên c nh Viêm L ng, l ng l u ng r u.

Viêm L ng c m c c n c, nh ng không u ng n i m t h p. Trong cu c s c v tâm lý tr m m c này, cu i cùng cô c ng ch u thua. Cô t m nh c c n c xu ng bàn, nói: “Tôi ch p nh n các anh gia nh p h i ng qu n tr . T i i h i c ông t ch c vào ngày kia, tôi s b phi u tán thành. Nh ng v trí ch t ch h i ng qu n tr không thay i, v n thu c v T gia chúng tôi.”

T ng Úc Nam c m ly r u, ang chu n b ng a c u ng, nghe Viêm L ng nói v y, anh li n d ng ng tác. Cách mi ng c c th y tính trong su t, Viêm L ng nhìn th y khóe mi ng anh nh ch lên, thành n c i khinh b c.

Sau khi u ng h t ly r u, T ng Úc Nam nh ng mày nhìn cô. “Em d a vào cái gì ra i u ki n v i tôi?”

“D a vào tình hình bây gi tôi v n là c ông l n nh t c a T th .”

“Ngày mai khi th tr ng ch ng khoán m c a, n u c phi u c a T th v n ti p t c r t giá, ng c ph n c a em s bi n thành m gi y l n, không áng giá m t xu.”

M t câu nói trùng ch h i m khi n Viêm L ng á kh u ngay t c thì. Tr c m t cô ch có hai con ng. M t là cô ti p t c ch ng , nh ng n cu i cùng

không ch u n i gánh n ng, ng ký phá s n, T th s p , em bán u giá, cu i cùng b L B c mua l i.

Hai là cô b cu c th i i m này, bán s c phi u có trong tay v i giá th p tr m t ph n n n n. L B c s mua l i s c ph n ó v i giá c c th p, b ra s ti n ít nh t ánh b i T gia, nhanh chóng tr thành c ông l n nh t c a T th . T th sau m t lo t quy t sách th t b i, t l tài s n c nh trên n vô cùng th m h i, b á ra kh i h i ng qu n tr m t cách không th ng ti c.

C hai con ng u là ng cùng. Lúc này, Viêm L ng ch có th làm m t vi c: c u xin ng i àn ông tr c m t n ng tay, cho T gia m t con ng s ng.

“Chi b ng em hãy nghe ngh c a tôi?” T ng Úc Nam nh ch mép.

Th t ra c hai u bi t rõ s th t: ngoài nh n l i, Viêm L ng không còn con ng nào khác.

T ng Úc Nam lên ti ng: “Em ng ng n c n L B c thu mua T th n a. Trong t ng lai, tôi có th s p x p m t ch c v L B c cho em. Ch c n em ngoan ngoãn làm T ng phu nhân, tôi có th m b o gi nguyên các nhữ h i u thu c v T th , không chuy n giao cho L B c, c ng không bán cho các doanh nghi p khác.”

T ng Úc Nam t t n l c l c ly r u trong tay, viên á trong ly r u ch m vào thành c c phát ra ti ng kêu chói tai, hòa v i gi ng nói c a anh: “ ngh c a tôi th nào?”

Ngh n vi c tr c ây, Viêm L ng c m th y hài h c vô cùng. Lúc ó, cô tràn y t tin là có th ánh b i L B c. V y mà cho t i bây gi , cô ch có th ng i ây, suy ngh t i ngh nh c nhã này.

“Tôi c n th i gian suy ngh .” Viêm L ng c n r ng nói.

Viêm L ng nghi ng T ng Úc Nam hình nh s m oán ra câu tr l i c a cô, b i anh tr l i r t đ t khoát: “ c!”

Th i gian ng ngh a v i c h i. Ng i àn ông này ch u cho cô m t ti ng ngh , cô s có thêm m t ti ng tìm ki m kh n ng t phá khác.

Tuy nhiên, Viêm L ng m i th l ng tinh th n vài giây, l i nghe T ng Úc Nam nói ti p: “Có i u, th i gian c a em không nhi u.” T ng Úc Nam nhìn ng h eo tay. “ n lúc th tr ng m c a còn ch a y n m ti ng n a.”

T ng Úc Nam không h danh là ng i tinh t ng. Câu nói nh nhàng c a anh l p t c bốp ch t ý ngh kéo dài th i gian c a Viêm L ng.

“ n lúc ó v n không nh n c câu tr l i c a em, tôi coi nh em t ch i. Em nghe rõ ch a?” Gi ng anh t t n, nh m t quân t ch ng i n c b c cho cô. Viêm L ng h n n m c trong tay mình không có con dao, n u có, cô s lao t i, k t thúc m ng s ng c a ng i àn ông này.

Lý trí là thứ đáng sợ nhất, công nghệ là thứ tốt nhất giúp Viêm Lãng nhanh chóng xóa bỏ những suy nghĩ không thể thực hiện. Trắc ó vì vì vàng này, cô quên không đeo kính, bây giờ đành phải rút kính ra để nhìn xem gì.

Lúc này, Viêm Lãng mới phát hiện, kính đã biến thành chiếc kính lặn của cô có sáu cúc dính.

Người giáng xuống là Châu Trình. Thấy Viêm Lãng không nghe máy, Châu Trình còn cách nhận tin thông báo: nhà phân phối Johnny Weir trước giờ phút tác vụ đã mất nên giúp việc mới tập đoàn B&M, anh đang trên đường ra sân bay.

Các tác nhân, ngân hàng, thẩm chí các công cụ tìm kiếm cách vô tình khi nhìn Viêm Lãng nắm tay hít thở vội vã trong một ngày. Do đó tin tức Châu Trình và thông báo công việc là chính xác thì nhiên nhiên xu hướng cô hay sao?

Viêm Lãng nắm tay trong lòng ngực cô mím môi tránh bị tâm trạng trước mặt Tãng Úc Nam. Cô nghĩ đây vậy, không dám đi tìm kiếm gì ở đây ông có thể nhìn thấy mình này. “Tôi sẽ cho người thông báo trong năm tiếp theo. Chúng ta ký kết Tãng.”

Nhưng khi Viêm Lãng đi qua chiếc sofa của Tãng Úc Nam đang ngồi, anh thì nhiên mỉm cười: “Khoan đã!”

Viêm Lãng lập tức đứng bực. Tay cô nắm chặt kính lặn.

Tãng Úc Nam bước lên xuồng bàn, thông tin gửi đi.

Anh nhìn thấy phát hiện ra điều gì đó... Viêm Lãng nghe trái tim mình đập thành thịch. Ngón tay đang siết chặt kính lặn của cô bắt đầu run rẩy. Vào thời khắc Tãng Úc Nam đặt tay lên vai Viêm Lãng, toàn thân cô căng cứng. Hít thở vào mũi cô.

“Hình như em quên điều gì rồi?” Tãng Úc Nam ghé sát tai Viêm Lãng, nói nhỏ.

Tãng thì thầm tra tìm những anh nhìn thấy kim sắc nhọn, đâm vào sợi dây thần kinh đã tê liệt của Viêm Lãng. Cô vội trả lời yếu ớt: “Gì cơ?”

Phản ứng khinh bỉ của Viêm Lãng trước Tãng Úc Nam lý giải thành “bị từ chối rồi”. Anh không lập tức mỉm cười, mà tiến hành trò chuyện nghiêm túc, nắm tay cô đặt vào bàn tay: “Em không nhớ à? Lúc em mới này, tôi đã hỏi, em đưa vào cái gì bàn tay của tôi? Vì tình cờ của Tãng gia hiện nay, tôi đã đưa ra điều kiện nhân tiện vậy, em hãy lấy gì trao đổi với tôi?”

Lưu ý điều đó, Tãng Úc Nam chạm rảnh giải hai bên vai Viêm Lãng, xoay người cô đi tìm kiếm. Bên mặt chạm nhau, Viêm Lãng chột dạ nhìn anh đã bắt tay nắm bao ph. “Phòng này, chắc em không xa lạ đúng không?”

Một lời ám chỉ rõ ràng, mùi rượu của người đàn ông xâm nhập vào mũi Viêm Lãng, lan tỏa trong cơ thể cô, kích thích bản năng phản kháng của cô. Một nửa

u óc cô bây giờ mu n g i i n tho i cho Châu Trình, n a còn l i kêu gào cô ng n c n s ng ch m c a T ng Úc Nam. Nh ng lý trí v n vô cùng tàn kh c, ép Viêm L ng ng im trong khi cô l ng l b i n tho i vào túi.

Viêm L ng không mu n i di n nên c tình nh m nghi n hai m t.

H i th c a T ng Úc Nam nh có nh không trên b môi Viêm L ng, nh th anh s hôn cô ngay l p t c. Nh ng h i th quen thu c ó cu i cùng r i kh i môi cô, t t chuy n n bên tai cô.

Viêm L ng ch t nghe th y ti ng c i nh t c a anh.

Cô v i m m t. G ng m t ng i àn ông sát g n. Anh c t gi ng ôn hòa, m áp nh ng c ng r t tàn nh n: “ ng hi u nh m, tôi không ph i L công t c a em, không c n em dùng sex h i l .”

Viêm L ng có th c c s l ng nh c không l i c a T ng Úc Nam i v i cô qua ánh m t anh. S ph n n khi n Viêm L ng xé toang l p m t n nhu thu n trong giây lát. Cô l i l i m t b c, vung tay v phía T ng Úc Nam.

T ng Úc Nam túm l y c tay cô m t cách chính xác, m m c i, nói: “Sao, dám làm không dám ch u à?”

Viêm L ng gi t tay kh i tay anh, t c gi n n m c l ng ng c ph p ph ng. T ng Úc Nam v n th n nhiên nh không, anh ch ng b n tâm n chuy n này, rút trong túi ra m t th , a n tr c m t Viêm L ng.

ó là m t h p nhưng, chi c h p vuông v n, ng nét m m m i trông r t áng yêu. Nh ng bên trong không bi t n ch a m u mô nh th nào?

Viêm L ng ngậy ng i nhìn chi c h p, cho n khi T ng Úc Nam m ra.

Bên trong là chi c nh n c i t ng i quen thu c v i Viêm L ng. ó là chi c nh n bu i sáng s m hôm ó T ng Úc Nam đ n cô i mua.

Trong m t Viêm L ng, viên kim c ng l p lánh tr nên chói m t vô cùng. Ngón tay cô c ng n m c không c m nh n th y l nh khi T ng Úc Nam eo nh n vào tay cô.

“Sau khi i h i c ông k t thúc, chúng ta s t ch c ám c i.” T ng Úc Nam nâng g ng m t hóa á c a cô. “Em nên bi t, em không có quy n nói “không”.”

Anh h i cúi ng i, t m t n hôn không có m lên môi cô, k t thúc màn lãng m n y nh th t này.

Viêm L ng th t th u r i kh i khách s n.

B y gi ã là lúc sáng tinh m nh ng mây mù v n che kín b u tr i, không m t tia sáng l t qua. èn ng v n b t sáng, khách s n Minh ình sau l ng Viêm L ng sáng r c r nh ng v n khi n cô c m th y con ng phía tr c m m t.

Viêm Lãng đứng bực, giơ tay sải lên mặt nhẵn kim cương. Nó vác nặng vác nhẵn, không cho cô chửi thề.

Cùng Viêm Lãng còng nhả ra cô có thể làm gì cù bần thân. Cô vùi vàng rút tỉn thoai, gửi cho Châu Trình. Bị phẫn ngất tởm. Có lẽ anh sẽ lên máy bay. Viêm Lãng xem thời gian, tính toán lộ trình thành phố sân bay. Cô lúng, bực mớỉn thoai khác của Châu Trình, nhặng chạ k p nh p h t dấy s, t nhiên có ng ỉg ỉn n. Mảnh hình hi n th s di ng c a chú Châu. Viêm Lãng không ngh ng ỉ, l p t c b t máy.

“Viêm Lãng!” Sau câu nói ng n ng ỉ là h ỉ th ho ng lo n và g p gáp.

Ước Viêm Lãng ang c ng lên nh dấy àn, cô li n nín th . “Chú Châu, chú sao th ?”

“Châu Trình... b c m xu t c nh r ỉ.”

“Chú nói gì c ?”

“Chú lái xe a Châu Trình ra sân bay... Nh ng nó v a n sân bay không bao lâu li n b c nh sát gi l ỉ... B n h nói... nói có ng ỉ t giác Châu Trình dính dáng n ho t ng ph m t ỉ th ng m ỉ...”

Là ai, ai giáng cho m t m t òn tàn nh n nh v y th ỉ kh c xu t hi n tia hy v ng cu ỉ cùng?

Bên tai Viêm Lãng v n vang lên tí ng than vãn t o n c a b c tr ng b ỉ. Ma xui qu khi n th nào, cô quay u ng c nhìn khách s n Minh ình sau l ng.

m t t ng nào ó, m t ô c a s nào ó, có ng ỉ ang th ng th c s ngo c ngo ỉ c a loài giun d bên d ỉ?

Viêm Lãng v ỉ n C c C nh sát, cô nhìn th y chú Châu s t ru t ỉ l ỉ l ỉ trên hành lang. L ng chú h ỉ khom còn ánh m t không r ỉ kh ỉ cánh c a phòng th m v n ang óng kín. B d ng c a chú khi n Viêm Lãng c m th y xót xa.

Nghe th y tí ng b c chân c a Viêm Lãng, chú Châu li n quay u, t a nh tìm th y ch b u v ỉu trong lúc nguy nan, ánh m t chú nhìn Viêm Lãng lóe lên m t tia hy v ng. Viêm Lãng b chú chỉ u t ng n m c mu n n th cho xong. Cô thì có th giúp gì? Châu Trình r ỉ vào tình c nh này u là do cô và T T Thanh...

Viêm Lãng khó nh c che gi u m ỉ tâm tình, tí n v phía tr c, chú Châu ng ỉ xu ng chỉ c gh dài bên c nh.

Th ỉ gian t t trôi qua, hành lang vô cùng t nh m ch. Viêm Lãng không d ỉ m t l n nói v ỉ chú Châu: “Hay là chú v ng ỉ, cháu ây ỉ anh y c r ỉ.” Chú Châu xua tay, ra hi u t ch ỉ.

Trong th ỉ gian cùng chú Châu ch ỉ, Viêm Lãng v n không c ng ng ỉ. V v c a Johnny Weir, cô ành ph ỉ c ng ỉ khác ỉ àm phán. Nh ng

ngoài cô và Châu Trình, công ty không có người nào nắm rõ tình hình nên không may khi quan. Châu Trình bước vào các phòng tra soát, người vẫn chưa ra khỏi phòng thẩm vấn. Bên ngoài, trời đã sáng. Viêm Ling nhìn người trên máy di động, đã hiển thị sáng. Người cô đang trên máy bay ở New York, trong khi hai tiếng người kia là người mà cô đã từng nghe nói.

Chú Châu người bên cạnh, có lẽ do thời tiết hôm nay quá lạnh, đôi mắt chú vẫn tia máu. Viêm Ling thở dài. “Chú đừng lo lắng, cô nhà không rõ tình hình, chắc sẽ trở lại. Cháu sẽ gọi cho chú.”

Bất chợt sự chú ý của chú Châu, Viêm Ling bắt đầu nghĩ đến việc xin C.C.C. nhốt ông.

Tài xế nhanh chóng nắm lấy tay lái, chú Châu do dẫm tay lái nên quy tắc nhả v. Sự khê cạm Châu Trình không tốt, tâm trạng xúc động phát bệnh. Chạy nhanh ra khỏi hầm, chú Châu không cho bị t. Hôm nay quay về nhà, chắc là không thể che giấu.

Trở lại khi này, chú còn không quên dặn Viêm Ling: “Có thông tin gì, hãy gọi ngay cho chú!”

Giữa tám giờ sáng, cuối cùng cảnh sát cũng bắt được người. Viêm Ling đang gọi điện thoại, nghe thấy tiếng máy cưa phòng, cô lập tức cúp máy, vội vã, nhưng người ra không phải Châu Trình.

Viêm Ling kinh ngạc, vô thức đứng bên cửa phía trước, mặt cảnh sát trong phòng đi ra nói với T.T. Thanh: “Tôi đi rồi, chúng tôi sẽ tìm cô nhân vật này ở đâu bất cứ lúc nào!”

T.T. Thanh có vẻ mệt mỏi. Cô ta khẽ nói với người khác, ánh mắt vô tình chạm phải Viêm Ling.

T.T. Thanh ngẩng đầu nhìn người khác. Người cảnh sát quay vào phòng, bên ngoài cửa còn lại hai người phía trước. Trở lại ánh mắt lạnh lùng của Viêm Ling, T.T. Thanh nhìn cô mỉm cười. “Viêm Ling... lâu rồi không gặp.”

Viêm Ling bắt đầu giật mình. “Chẳng phải chị đã đi ra ngoài rồi sao?”

Vẻ mặt T.T. Thanh dần dần rõ ràng. Cuối cùng, cô ta tránh ánh mắt của Viêm Ling, quay sang cửa phòng thẩm vấn đóng kín, ánh mắt lạnh lùng: “Châu Trình chắc cũng sẽ ra...”

Viêm Ling im lặng.

Từ lúc này, ánh mắt lạnh lùng và kinh ngạc của Viêm Ling không rời khỏi T.T. Thanh. Ánh mắt óng ánh của cô như dao sắc nhọn bóc đi lớp mặt nạ này của cô ta. T.T. Thanh chợt giật mình: “Khu vực này là Giang Th. Quân. Ông ta là tôi. Nếu tôi tiếp tục đi vào với ông ta, tôi cũng...”

chẳng thể cứu được, còn khi nhìn mình chết thảm hại. Ngươi không vì mình thì trả giá đi. Cô không thể trách tôi!”

Ngươi không vì mình thì trả giá đi... mà lý do không đáng nên bác chút nào!

Nếu cô ta có chút hối hận, cô ta không còn là T T Thanh, nói chuyện với người này chết nên cần biết. Vì chỉ duy nhất Viêm Lãng có thể làm bất cứ là tranh thủ giúp Châu Trình lần cuối cùng. “T T Thanh, tôi chỉ nói một câu thôi! Châu Trình đã vì chị mà làm nhiều chuyện như vậy, nếu lần này chị dám anh ý gánh tội thay chị, tôi sẽ không bỏ qua cho chị đâu!”

Dù cảm nhận mọi chuyện không thể ngăn nổi bất lực cả ngày hôm nay. Lợi dụng dịp của Viêm Lãng rõ ràng vậy. T T Thanh nhìn nhiên cảm ý né tránh tài này. Cô ta không nhận mặt từ Châu Trình, nghe lời khuyên của Viêm Lãng: “Tôi nhận tội này không quay về đây, nhưng người đi trong nước thì nhiên báo cho tôi biết, vì cần lý do để sống sống tên tôi xảy ra vấn đề, tôi bước phi lên lút vấn đề. Kể từ khi tôi vào thành khách sạn liên lạc như sát gổ của. Chắc chắn là do Giang Th Quân bày trò. Ông ta vô cùng tàn nhẫn và tuyệt tình. Viêm Lãng, chắc chắn cô đâu không lừa ông ta. Nhận hối hận của anh bước sống cùng, cô mau rút lui đi!”

T T Thanh chuyện tài của người như vậy, Viêm Lãng cảm thấy cô đã hiểu rõ thái độ của T T Thanh về vấn đề của Châu Trình...

Viêm Lãng không buồn mỉa mai. Dù sao bất cứ cô cũng trông tay, còn đi gì có thể khi nhìn cô sao? Nhưng câu nói vô tình của T T Thanh ánh sáng chiếu lên mặt cô: “Tên T Ng Úc Nam đó, Viêm Lãng, tôi khuyên cô một câu, nếu có thể thì cô mau ly hôn đi. Trước khi cô nhận sống chết vì bản thân cùng, bằng không cô không thể nào thoát được. Nếu tôi là cô, dù phá sản tôi cũng không muốn nhận tội sau, êm êm phi chung chung gì vì kẻ thù, phi tính kẻ thù phi sống sống không bằng chết.”

Vết thương trong lòng Viêm Lãng bị T T Thanh vô tình xé toạc.

Êm êm chung chung gì vì kẻ thù, ước tính kẻ thù phi sống sống không bằng chết... Cuộc sống như vậy, sống khổ nên làm gì?

Nhưng cô đã bị ảnh hưởng bởi tất cả. Cô làm sao có thể dằn lòng bỏ qua cho anh, nhìn anh sống như thế này sống?

Cô không cam lòng...

“Giang Th Quân bắt anh ta cứu chị chuồn khỏi chỗ này, T Ng Úc Nam thì sống trong thù hận. Tôi không rõ hình ảnh kẻ thù nên làm gì. Nhưng tôi biết bản thân đã thành công. Rồi... thành... công.” Viêm Lãng nghĩ rằng ken kết khi nhận tội “thành công”. Cuối cùng, cô cảm thấy. “Sao tôi lại không làm được?”

n lúc Châu Trình c th v , T T Thanh ã b i m t. Khi r i kh i phòng th m v n, th y Viêm L ng ng i m t mình trên gh b t ng i di n i mình, tia sáng cu i cùng trong áy m t Châu Trình t t h n...

Anh t ng T T Thanh i anh? Viêm L ng th m ngh , nh ng cô không nói ra câu nói gây t n th ng ó, ch c t gi ng lãnh m: “ i thôi!”

Bây gi ã h n chín gi sáng, Viêm L ng cùng Châu Trình r i kh i C c C nh sát. Cô ng d i b c thang, ng ng u ng m mây en trên b u tr i.

Mùa ông n m nay là mùa ông dài nh t thành ph này.

i n tho i di ng c a Viêm L ng chuông. Cô nhìn s i n tho i trên màn hình, b m phím nghe. Tâm tr ng c a cô không m t chút xao ng, bình t nh vô cùng.

Gi ng nói c a i ph ng c ng không h g n sóng. “ ã h t th i gian r i.”

“...”

“Câu tr l i c a em?”

Viêm L ng không c n có b t c ng thái nào, ch trong m t ngày, tin t c v ám c i c a cô ã lan truy n kh p thành ph .

T T n Phu qua i ch a n ba tháng, cô con gái ã nh t ch c ám c i hoành tráng. H n n a, còn ti t l tin t c cho gi i truy n thông. i u này khi n m i ng i d oán, li u ây có là ám c i th k ?

Cu c hôn nhân nh v y, không gây xôn xao d lu n c ng khó. R t nhi u ng i phía sau c i nh o Viêm L ng, hành ng c a cô là hành ng c a k iên r . Nh m t câu nói c , x ng c t c a b cô v n ch a l nh...

Dù bi t không th xoay chuy n tình th , dì L ng v n không kìm c, khuyên nh Viêm L ng: “Nh ti u th , cô hãy h y b hôn c i! Tên kh n ó không áng cô l y!”

“L y ch ! T i sao cháu không l y? Anh ta dùng th o n ti n c p m t s n nghi p c a cháu, cháu s p tr thành T ng phu nhân, tài s n c a anh ta ch ng ph i là c a cháu sao?” Viêm L ng nghi n r ng nói, nh ng khóe mi ng v n m m c i.

“L y hôn nhân c a mình ra làm lá bài, li u có áng không? Viêm L ng, cô ng hy sinh h nh phúc riêng vì gia ình.”

Tr c ó, T T Thanh t ng nói v i Viêm L ng câu t ng t . i di n v i dì L ng, ng i ch m sóc cô t nh n l n, Viêm L ng ch m m c i, không lên ti ng.

N i áy m t thoáng v c m h n, n c i c a Viêm L ng r ng r n m c v i n m t hoe.

M t bu i sáng th i ti t thay i th t th ng. i h i c ông v n b t u t lúc m i gi b hoãn không lý do.

Giang Thôn Quân, người đang chờ đón thành lập phòng hộ sinh tòa nhà T. Lúc này đang ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng của L. B. C.

Trong tay Giang Thôn Quân là tập hồ sơ T. người Úc Nam và gia đình.

Giang Thôn Quân cố gắng kiềm nén tâm trạng khó tin, xem bản hồ sơ. Nhìn cùng, ông ta vẫn không tìm thấy gì, ném mạnh tập hồ sơ xuống bàn. Tập hồ sơ rơi xuống, ông ta run run chìa tay vào chìa khóa và con dấu của T. người Úc Nam và Viên Linh đứng cùng: “Tại sao cháu lại ký tên vào bản hồ sơ này?”

Sự việc hoang mang đến mức bản thân Giang Thôn Quân không cần nói. “Thế nào hôm qua cháu tự nhiên đăng tải công trên trang mạng chuyên ngành, gửi truy cập thông báo loạn tin đến khách hàng. Lúc đó chú nên nghĩ tới tôi chứ... nghĩ tới tôi chứ mà phải.”

T. người Úc Nam ngồi bên bàn làm việc. Anh vẫn khoanh tay trước ngực, nhìn ngó vào thành phố, không hề phân tâm về công việc của Giang Thôn Quân. Sau đó, anh nhìn thẳng vào ông ta. “Cháu này là thông báo về việc bản hồ sơ, chứ có việc gì đâu!”

T. người Úc Nam nhìn thẳng vào ông ta, nói rằng mình không cần gì thích về Giang Thôn Quân.

Giang Thôn Quân lắc đầu: “Kể cho bạn bè của chúng ta không phải như vậy!”

T. người Úc Nam khẽ mỉm cười thay câu trả lời.

Giang Thôn Quân cố gắng lúc lâm vào tình cảnh bất lợi. Ngoài việc tình huống bất ngờ, ông ta chẳng còn cách nào khác: “Trước kia chú tung tin gì, mục đích là khi nào con bé đó đăng chú sẽ chuyển mục tiêu sang các công ty và nhà, nó mới khoan tâm tin lời chỉ y theo mục tiêu gì này, đừng thì làm suy yếu sự cạnh tranh của nó trong việc mua bán chứng khoán, đừng tránh nó gây trở ngại quá trình mua chuộc công nhân của chúng ta. Chú đã chắc chắn có thể liên kết công nhân hết nó ra khỏi thị trường. Bây giờ thì hay rồi, cháu và nó ký hợp đồng gì thế này? Nhìn người nhân vật t. cán trong thị trường, nhìn người con bé đó là chú, là bác công nhân v. phe chú. Hôm nay, sau khi đi học công tác, T. gia của nó coi như xong. Cháu làm việc, chẳng phải tha cho nó hay sao?”

“Đó là kế hoạch của cháu.” Giọng nói của T. người Úc Nam rất thoải mái, thể hiện thái độ không muốn tiếp tục tài này. Anh gật đầu, theo thói quen chần chừ áo com lê, sau đó gật đầu, nhìn nhìn. “Kể từ ngày hôm nay, tôi sẽ hành theo kế hoạch của cháu.” Nói xong, anh liền bỏ đi.

“Thế này mà gọi là kế hoạch? Cháu muốn dùng hợp đồng để lừa gạt công nhân nhân viên? Úc Nam, bạn bè chú giao quyền quản lý cho cháu, không phải cháu làm nên bất bại.”

Tống Úc Nam hoàn toàn bối rối ngoài tai nhằng lộn nói cả ông ta, anh không để ý. Giang Thục Quân nhìn theo bóng lưng anh. Ông ta tự nhiên hiểu ra vấn đề. “Cháu làm như vậy là vì trách nhiệm cho cháu biết chuyện xa gần của con bé đó và L. Chinh?”

Tống Úc Nam để ý.

Sợ do đó cả anh khi nhìn Giang Thục Quân bắt cảm thấy hy vọng: “Hay là cháu cho rằng, cháu biết một chút nhân tính của con bé đó thì có thể cứu vãn được gì? Tuy nhiên chuyện xảy ra sau này chú lý giải Tống Thanh tung tin gì, cháu đừng hay biết, nó không thể trách cháu, nhưng cháu đừng quên... người này sau thao túng thế giới kinh doanh trong thế gian qua chính là cháu. Cháu đừng cháu che giấu con bé gì để tránh sự hàng mà không ép nó chết, nó sẽ cảm kích hay sao?”

Tống Úc Nam vẫn quay lưng về phía Giang Thục Quân. Sự lạnh lùng của anh không bộc lộ bất cứ tâm tình nào. Chỉ có hai bàn tay buông thõng bên hông đang cuộn chặt lại.

Giang Thục Quân tung một đòn cước vào bụng của anh bình tĩnh của người đàn ông trẻ tuổi như tâm trạng sâu sắc trầm tư: “Xem ra cháu không hiểu, một khi phần tàn nhẫn thì đáng sợ hơn cả. Chỉ cần cháu yêu họ, họ có thể nghĩ ra cách hành hạ cháu.”

Yêu...

Một người cùng chung lên, khi nào thành trì sụp đổ trong nháy mắt. Vào giây phút đó, Tống Úc Nam nghe thấy tiếng lòng mình tan vỡ. Nhằng lộn nói thất thểu miên man về nỗi lòng và thế giới, như một cơn mưa rào bất chợt: “Về chuyện của cô ấy và L. Chinh, cháu không trách nhiệm, người là cháu phải cảm ơn cháu. Chú lý giải lần nữa anh em cháu, lo lắng như cháu...” Tống Úc Nam để ý như cũ, ánh mắt di chuyển, đột ngột hy vọng của Giang Thục Quân: “... không xứng đáng có tình yêu.”

Tòa nhà Tống.

Do sự vắng mặt của Viên Lăng và Giang Thục Quân, nên tất cả mọi người chỉ nhìn ông và cha bố. Chỉ ông bố hay chết mà thì hoãn lại, chẳng ai có câu trả lời chính xác.

Các công nhân mang một tâm trạng, nhưng không ai không nhìn ông và thì thì bàn tán.

Có người không kìm được, nói lên tiếng: “Rất tiếc lúc nào mới bắt đầu...”

Công nhân khắp đi, cánh cửa phòng nghỉ bắt đầu mở ra.

Trực tiếp của Giang Thục Quân mở cửa phòng nghỉ. Người đi vào đầu tiên là Giang Thục Quân, sự cảm thấy không may mắn. Hai người là thành viên hội đồng

qu n tr ng i phía i di n nhìn nhau r i cùng a m t v phía Giang Th Quân.

Ánh m t y thâm ý c a hai bên b Viêm L ng v a i vào c a b t g p. Giây phút ó, lòng Viêm L ng chùng xu ng. B i vì m t trong hai c ông là chú Tr n, ng i có quan h r t t t v i bà Viêm.

Qu nhiên s i úng nh câu châm ngôn: không có b n bè mãi mãi, c ng không có k ch mãi mãi, ch có l ích là v nh vì n...

Hai i th l n nh t cùng xu t hi n, c h i tr ng im l ng trong giây lát. Giang Th Quân ng v trí ch t ch, o m t qua h i tr ng v i t th k b trên. Sau ó ông ta ngo nh u, làm ng tác “m i” Viêm L ng: “Cô nói i!”

Phong cách l ch thi p nh ng ch a ng s tàn nh n và thâm c bi t bao! Giang Th Quân giao quy n phát ngôn c a Viêm L ng chính là mu n cô t xé b s tôn nghiêm c a T gia tr c m t m i ng i.

Viêm L ng nhìn m i ng i, Giang Th Quân lúi l i m t b c, nh ng v trí cho cô. Lúc này, cô nh ng i c m quy n ch u n i nh c m t n c, chân tay l nh thoát.

“Tôi xin i di n ng i cha quá c T T n Phu và ch t ch h i ng qu n tr lâm th i Viêm Nh y Vân, t c m tôi, tuyên b ... k t ngày hôm nay tr i, T gia t b v trí ch t ch h i ng qu n tr, ng th i ti n c ... Giang Th Quân...” Viêm L ng hít m t h i sâu, nh m m t, kìm nén chút mâu thu n cu i cùng. “ m nhi m ch c ch t ch h i ng qu n tr nhi m k ti p theo.”

C h i tr ng xôn xao.

“Cô ta còn có th i gian mà i th áo c i? Công ty ã b cô ta hai tay dâng cho ng i khác...”

“Cô ta i th m m ông già T gia à? Gia phong b cô ta h y r i. i l i là tôi, c i này tôi không còn m t m i dâng h ng hoa cho b y ch ...”

“Ch gái cô h i Châu Trình nhà chúng tôi s p b ng i tù, cô còn m t m i n ây a thi p m i?”

Vào m t bu i sáng cu i mùa ông, ng i ph n ang tr thành trung tâm bàn tán c a đ lu n cùng ch ng mình ti n hành ch p nh c i t i m t khu ngh mát ngo i ô thành ph .

T ng Úc Nam tr c ó ã thông báo v i lãnh o khu ngh mát nên c khu v c u có b o v canh gác, tránh s qu y nhi u c a ám phóng viên.

Viêm L ng không xa l v i khu ngh mát này. Cách ây không xa là sân golf hàng u c a thành ph , tr c thu c t p oàn Minh ình.

Sau khi ch p xong hai b nh, Viêm L ng v phòng, thay váy c i có uôi dài t i hai mét. Hôm nay, cô di n b n b váy c i, ki u dáng khác nhau. Nh ng b váy c i này u c t may n c ngoài, m i c chuy n v n c chu n b cho bu i ch p hình. Sau khi thay xong, Viêm L ng ng m mình trong

gắng, không có bất cứ một tiếng nào. Trong khi đó, trộm lén bên cạnh thì khen ngợi: “Úng là bả sau phở bở trư c!”

Nhóm chấp nhả và a i m u do th ký Lý toàn quy n ph trách. Lúc nhân viên trang i m l i cho Viêm L ng, th ký Lý gõ c a, i vào. “T ng phu nhân, s p n gi tr a r i, cô có mu n n chút gì tr c không?”

Viêm L ng coi nh không nghe th y, trang i m xong li n ng d y, nh c váy i ra ngoài. Lúc i qua c a, cô l t qua vai th ký Lý, ch ng h ý n i ph ng. Th ký Lý m t mình ng ó, ng ng ng p ho khan m t ti ng.

Viêm L ng i hai b c li n nhìn th y T ng Úc Nam ng i trên chi c gh dài ki u châu Âu phía i di n.

Anh ã thay b l ph c chú r t ng ng, xem ra ang i Viêm L ng. Cô d ng b c, hai nhân viên i sau giúp cô nâng g u váy, chu n b d ng l i ngh ng i. Ai ng Viêm L ng ch d ng m t giây r i s i b c dài r i kh i ó.

“B a tr a s p mang n r i. Em hãy n chút r i ch p ti p!” T ng Úc Nam t ng t lên ti ng.

Lúc này, Viêm L ng i ngang qua anh. Cô ch h i d ng b c, ném ánh m t khinh mi t v phía anh r i b i.

Th chấp nhả không theo k p b c chân c a cô, quay sang nói v i T ng Úc Nam: “T ng tiên sinh c n tr c i, tôi i ch p nh ngo i c nh m t mình phu nhân tr c!”

T ng Úc Nam không lên ti ng, th chấp nhả ngh anh ã ng m ng ý, l p t c r o b c nhanh. T ng Úc Nam t nhiên g i l i: “Khoan ã!”

Th chấp nhả quay u. T ng Úc Nam ng d y, i v phía anh ta. “Bên ngoài t ng i l nh, khi nào không ch p hình, anh hãy khoác cho cô y!”

Nói xong, T ng Úc Nam a cho anh ta áo khoác com lê. “Anh hãy nói ây là áo c a nhân viên, phi n anh!”

Th chấp nhả g t u. Lúc nh n áo khoác, anh ta không th kìm nén ý ngh : úng là m t c p v ch ng k quái...

Ng n gió ông rét c t da c t th t.

Viêm L ng m c b váy c i h ng c, g u váy tung bay, trông gi ng m t lá c iêu tàn.

Tr c khi ch p hình, nhân viên b n r n i i l i l i chu n b , Viêm L ng ng m t bên xoa b vai l nh giá, phóng t m m t ra xa. Th m c xanh m t nh ang gi a mùa h , ch có ng i trong hoàn c nh ó m i c m nh n c cái rét tê tái.

Úng lúc này, m t chi c áo khoác m áp khoác lên vai Viêm L ng. Cô gi t mình so vai, v a quay u li n s ng s .

Trước ánh mắt kinh ngạc của Viêm Lăng, L. Chinh ngập ngừng: “Tôi... nghe hôm nay công nhân ấy chấp nhậm. Đúng lúc tôi chơi golf sân bên cạnh nên...”

Ta hờ không thể nói tiếp, cuối cùng L. Chinh thở dài. “Thôi, tôi cũng chấp nhậm nói gì, chỉ là... sang ngang qua nên muốn vào đây xem thế nào...”

Nói xong, anh lấy một chiếc hộp óng gói rồi đặt tay người trợ lý bên cạnh cho Viêm Lăng. Còn gì nữa nữa: “Tân hôn vui vẻ!”

Tân hôn vui vẻ ...

Bên tay này buồn cười bất bao. Ánh mắt của người đàn ông trước mặt y vẫn thấy xót khi nhìn Viêm Lăng đau buồn tìm gan.

Chưa biết quà cưới, vậy mà anh còn nói anh chỉ tình cờ sang qua nên muốn vào đây xem thế nào.

Hai tay Viêm Lăng nắm chặt gấu áo khoác, nhìn người đàn ông chỉm chỉm cười mỉa mai trước mặt. Còn mặt cười, mãi cô mỉm cười thành mặt cười.

Nhưng ai biết trong lòng cô, máu đang nhót ngút.

Ngắm nhìn cô của Viêm Lăng, L. Chinh tự nhiên nhả ra một chuyện: “Ừng rì, cô có nghĩ xem mặt cười không?”

Viêm Lăng ngẩn ngẩn.

Thấy hình ảnh chiếc áo khoác của Tổng Úc Nam đi tới, thấy Viêm Lăng ngây ra óng nhìn: “Anh còn nghĩ xem làm gì?”

Không hiểu Viêm Lăng trả lời, thấy hình ảnh nhanh chóng bỏ trợ lý lấy một túi cho Viêm Lăng. Viêm Lăng còn chưa nhận, L. Chinh đã lấy túi đưa tay cô.

Anh gửi gửi nghĩ xem, mặt cười vì cô.

Viêm Lăng vẫn không mỉm cười, cho đến khi L. Chinh cười vui vẻ: “Tôi đi đi tiếp toàn Minh hình chính thức thông báo cho công ty, kể từ hôm nay, công ty chúng tôi xóa bỏ món nợ mặt cười của cô.”

Giống thì tan nát cười của ai?

May mà ngày gió mùa ông không nghĩ thì ít thì có thể che giấu sự rầy trong giọng nói của Viêm Lăng: “Hì nghĩ quên trước của Minh hình sao có thể nghĩ...”

Nói xong, giọng mặt cô tự nhiên cười, vẻ mặt người bên mặt trong giây lát, thay vào đó là sự lạnh lùng và cảm giác. L. Chinh cười phát hiện ra sự bất thường, quay đầu nhìn theo ánh mắt của Viêm Lăng.

Tổng Úc Nam sang tạo nhã nhặn.

Khác với thường dung, tao nhã, ánh mắt của anh lạnh lẽo vô cùng. Cho dù anh nhìn trước mặt L. Chinh, lịch sự chào hỏi: “L. Tổng, trùng hợp thật, y,

ây c ng có th g p anh”, nh ng L Chinh không h c m nh n th y m t chút thân thi n.

Viêm L ng đi n b váy c i l ng l y, còn T ng Úc Nam m c l ph c nghiêm ch nh, i u này nh c nh L Chinh v m i quan h c a hai ng i. Cho dù không tho i mái nh ng n n c này c ng b hi n th c thuy t ph c, L Chinh n n c i ôn hòa, nói v i T ng Úc Nam: “Tôi và T ng phu nhân là ch b n bè thân quen. Hôm nay l i có vi c g n ây nên ti n ng n xem th nào!”

“V y à?” T ng Úc Nam nh ng mày, quay sang Viêm L ng, ánh m t anh có ý c nh cáo rõ ràng.

L Chinh c ng không có ý l i lâu h n. Anh nhìn ng h , chào t m bi t: “Tôi còn có công chuy n, không làm phi n hai v ...” Nói n ây, anh không th ki m ch , l i a m t v phía ng i ph n im l ng t u n cu i, nh mu n nói v i cô: “T m bi t!”

L Chinh cu i cùng c ng không có c h i nói ra hai t này. B i vì T ng Úc Nam ã ti p l i b ng gi ng khách sáo: “T m bi t!”

L Chinh không th nhìn Viêm L ng c n a, quay sang T ng Úc Nam g t u: “T m bi t!”

Viêm L ng v n còn khoác áo com lê c a L Chinh. Nh ng cô ch có th túm ch t v t áo, dõi theo bóng l ng th ng t p c a ng i àn ông m i lúc m t xa mà không th th t ra câu: “Xin đ ng b c!”

L Chinh r i i, mang theo “ni t bàn” cu i cùng trong lòng Viêm L ng. T ng lai cô có tr nên tàn nh n hay b t ch p th o n n m c nào, nh ng ít nh t trong m t ng i àn ông v a khu t đ ng, cô c ng t ng có m t th i t t p.

Sau khi h ch p xong b nh c i, m t tr i ã xu ng núi. Ngày mùa ông tr i t i r t nhanh, Viêm L ng ng i trong phòng ngh t y trang, thay qu n áo. ám nhân viên b n r n thu đ n c xung quanh.

C n phòng v n r t ào, nh ng không hi u t i sao, m i ti ng ng u cùng lúc đ ng l i trong giây lát. Viêm L ng ang b n t y trang nên không ý. Sau giây phút t nh l ng ng n ng i, ám nhân viên l n l t b h t công vi c, r i kh i c n phòng. Viêm L ng không th m m t xem là chuy n gì, cho n khi bên tai vang lên ti ng b c chân tr m n, không nhanh không ch m c a ng i nào ó.

Trong u Viêm L ng ch có t “chán ghét”. Cô gi v không nghe th y, ng i yên l ng tr c bàn trang i m, ti p t c công vi c t y trang.

T ng Úc Nam l ng l ra hi u ám nhân viên r i i, nh th ch có th i kh c không b làm phi n, anh m i có đ ng khí i n bên Viêm L ng. Trong g ng ph n chi u hình bóng T ng Úc Nam ng sau l ng cô, nh ng Viêm L ng v n không có ph n ng.

Tống Úc Nam cúi đầu nhìn thấy khóa váy áo mới kéo xuống, anh liền giúp cô kéo lên. Hai tay anh đặt lên hai vai Viên Linh.

Ông tác của anh tự nhiên, hướng về phía hộp quà Viên Linh đặt trên bàn hóa trang. “Sao không mở ra xem?”

Viên Linh hướng tay Tống Úc Nam khời vai cô, bên ngoài tai cô nói chuyện, cô nghe thấy ông tác của Viên Linh, Tống Úc Nam cầm hộp quà, giúp Viên Linh mở ra.

Bên trong hộp quà là một đôi giày cao gót.

Món quà của Linh.

Viên Linh vẫn như mau chóng thay trang phục, không muốn cùng Tống Úc Nam dù chỉ một giây, nhưng khi khoe một chiếc giày, cô lập tức đứng ông tác. Viên Linh nhìn ông tác của mình, lập tức đứng, nhìn gì nhìn thấy đôi giày tay Tống Úc Nam.

Sao Viên Linh có thể không nhìn ra đôi giày này? Tên tiếng Anh Elaine của nhà thiết kế chiếc giày, từng nét chữ cái vô cùng quen thuộc với cô.

Ánh mặt phản chiếu của Tống Úc Nam dường như tên tiếng Anh đó. Viên Linh vẫn đang chìm trong sự kinh ngạc, chỉ nghe tiếng anh cười khì: “Hóa ra hai người quen nhau từ lúc New York.”

Nghe tiếng cười của Tống Úc Nam, Viên Linh mỉm cười, liền bắt gặp ông tác vô cùng lạnh lùng của anh. Nhưng câu nói của anh mới khi cô càng kinh ngạc hơn: “Ý anh là gì?”

New York...

Thời gian cô du học đó, cô chưa từng gặp hay có bất cứ mối quan hệ nào với hai người đàn ông này.

New York...

Bây giờ nhìn lại, Viên Linh cảm thấy thật may mắn vì không có hình ảnh Tống Úc Nam trong quá khứ của cô.

Tống Úc Nam mỉm cười bình tĩnh, dường như câu nói của anh là một điều hiển nhiên. Anh nhanh chóng chuyển sang chuyện khác: “Tôi thấy cô này em không chịu nói chuyện với tôi.”

Viên Linh cảm thấy bối rối, cúi xuống nhìn vào tay ông tác, tay vịn son môi. “Anh đừng nói nữa, hai câu với anh là tôi đã tha thứ cho anh?”

Viên Linh cảm thấy như một tiếng, lấy áo khoác và túi xách trên sofa bên. Bên chân ghế gặp của cô lập tức bắt đầu câu nói tàn nhẫn hơn: “Tôi chỉ mong em tha thứ cho tôi, nhưng nếu em hận tôi thì đây là tất cả!”

Bất ngờ trong giây lát, Viên Linh thì thầm đi ra ngoài, ông tác của cô thay câu trả lời.

ám cưới thì k. Ngoài cô dâu, T gia không ai tham dự. Ám cưới nhân nhà giàu trong thành phố h u nh u tham dự, tr L gia.

Y n t i c linh ình, khách kh a ông nh tr y h i. Ng m ly r u p trong tay, Viêm L ng suy ngh xem nên u ng say kh t hay gi tr ng thái t nh táo. Cu i cùng cô ch n v sau.

Cô c n t nh táo xem mình đi n k ch khôi hài nh th nào.

Hai MC n i t i ng c a ài truy n hình c m i n ch trì hôn l . Màn hình l n ang phát câu chuy n tình yêu c a cô dâu, chú r , t lúc m i quen bi t nhau cho n lúc h nh phúc tay trong tay. Công ty t ch c ám c i t ra vô cùng chuyên nghi p, h óng gói t t c thành cu c g p g nh m nh, yêu nhau và cu i cùng ch n tr n i m t cách lãng m n.

Ch ng trách khách kh a v tay rào rào.

Ánh m t Viêm L ng đ ng trên t m nh c i c a hai ng i. úng là không nh n ra th i t i ngày hôm ó t h i n m c nào. Quang c nh c s a thành tr i quang mây t nh, n ng vàng r c r . Ai có th nhìn ra n c i c a ng i ph n trong nh gi t o n m c nào?

Sau khi t i n m t quan ch c n chúc m ng, T ng Úc Nam vòng qua eo Viêm L ng, nghiêng u nói nh bên tai cô, gi ng y v tán th ng: “Em c i r t p!”

ng nhiên cô ph i c i, h n n a ph i n n c i r ng r t t c m i ng i u th y.

M c dù v y, m t di n viên chuyên nghi p n m y c ng có lúc không th c i n i. trong nhà v sinh, Viêm L ng cho phép mình tháo b t m m t n , l ng nghe ng i ngoài ánh giá đi n xu t c a cô.

“N u là tôi, ch c ch n tôi s ch n L Chinh. T th dâng cho ng i khác, ít nh t c ng nên tranh th v trí n ch nhân t ng lai c a Minh ình m i úng. T ng Úc Nam dù l i h i n m c nào c ng ch là k làm thuê cao c p mà thôi. Đ a vào anh ta, tuy có th s ng c i nhân nhã nh ng làm sao sánh b ng Minh ình. Ch c v CEO là gì ch ?”

“Cô c ng th c đ ng quá! Không bi t ch ng T ng Úc Nam và cô ta yêu nhau th t. Xã h i này không ph i ai c ng thích t i n b c, v n còn nhi u ng i coi tr ng tình c m.”

“Nói c ng úng, v a r i nhìn cô dâu có v r t h nh phúc. Ng i ta n i cô ta s p phát iên n n i, hôm nay m i bi t cô ta không n n i th m nh v y, m y tin n ch c s nhanh chóng l ng xu ng.”

“ , r i vào tình c nh b m t, s n nghi p i tong... G p nhi u cú s c nh v y mà ng i àn ông c a cô ta v n không t b cô ta... May quá còn gì!”

...

Lúc Viêm L ng quay l i s nh, n c i v n ng trên khóe mi ng.

Hai người phụ nữ và nói chuyện trong nhà vệ sinh là khách đi cùng bạn bè trong giờ nghỉ ngơi. Lúc cánh đàn ông chúc mừng Tết Nguyên Đán, Viên Lệ mừng mừng chào hỏi: “Xin chào!”

Sau khi rời ra vệ sinh, Tết Nguyên Đán thấy tâm trạng của Viên Lệ đáng ngờ nhất. Cô cố gắng tỏ ra thoải mái nhưng không qua nổi mắt anh. Anh bắt gặp ánh mắt của cô: “Hình như em quen biết?”

Nói xong, Tết Nguyên Đán giúp cô vén tóc lò xo ra sau tai. Viên Lệ nhìn anh, ánh mắt long lanh: “Và rồi trong nhà vệ sinh, tôi nghe thấy bạn hỏi chuyện của em.”

“Vấn đề gì?”

“Tôi sao tôi lại thích anh mà không chọn Lê Chính?” Nụ cười trên môi Viên Lệ càng rạng rỡ và ngọt ngào.

Ánh mắt Tết Nguyên Đán tối sầm.

Viên Lệ đáng ngờ rời mắt khỏi anh, cô chỉ nhìn tay Tết Nguyên Đán. Lòng bàn tay anh ấm áp, như bị u lẩn tâm tình nào đó. Tết Nguyên Đán nắm lấy tay cô: “Em muốn nói gì với tôi?”

Nói xong, anh nhìn về phía nhân viên phục vụ cách chỗ họ không xa.

Viên Lệ lặng lẽ nắm tay anh.

Cô mừng rỡ nhìn Tết Nguyên Đán, ánh mắt vô cùng dịu dàng. “Tuy nhiên, tôi quên không cho bạn biết, tôi không chọn Lê Chính, chọn anh là do tôi không rời xa anh, mà bởi tôi cảm thấy mình không xứng với anh. Anh có hiểu không? Tôi muốn nói...” Nụ cười của Viên Lệ càng tươi tắn, như ánh mắt vô cùng lấp lánh. Cô lặp lại rõ ràng từng chữ: “... không... xứng... với anh!”

Viên Lệ nghe thấy tiếng vỗ tay đâu đó. Cùng lúc có người bắt tay cô là ai đó.

Đây là nụ cười chân thành đầu tiên của Viên Lệ trong buổi tiệc hôm nay.

Sau khi hôn lễ kết thúc, công ty tổ chức tiệc chiêu đãi “after party”, tiệc toàn bộ giới truyền thông. Hôm còn tiệc và người mời bạn bè cùng góp vui, khách khứa vui chơi thả thính nên hai người sáng mắt sáng cuống.

Chẳng ai chú ý, cô dâu không có mặt tiệc cưới cùng này.

Ngay sau hôn lễ, Viên Lệ lập tức bỏ tiệc. Hôm tân hôn mà cô không có mặt thì sao, cô có thể lái xe vòng vòng trên đường trong đêm tối. Khi đi ngủ, Viên Lệ phát hiện cô quay về ngôi nhà của gia đình lúc nào mà không hay biết.

Ngôi biệt thự này là quà tặng ông ngoại Viên Lệ tặng Tết Nguyên Đán và Viên Ngọc Vân khi hai người kết hôn. Cho nên bấy giờ, ngoài ngôi nhà của gia đình New Zealand, nhà bạn bè khác đều có rao bán. Còn nhà của

Viêm Lãng và nhà làm công nghệ không may mắn thoát khỏi. Dịch giúp của công ty môi giới nhà đất, giá bán ngôi biệt thự này khá hợp. Viêm Lãng oán trách nhân viên sẵn nhanh chóng dọn dẹp.

Dì Lãng cùng mẹ Viêm Lãng sang New Zealand thăm dì. Bây giờ, căn nhà rộng lớn trống không, chỉ có chìa khóa để phòng cuội cùng đang nằm trong tay Viêm Lãng. Trước đây, mỗi khi về nhà, người giúp việc luôn chờ sẵn cho cô, bây giờ cô chỉ có thể thuê xe, tìm chìa khóa ở văn phòng của người dùng hết sức vất vả.

Viêm Lãng thuê xe ngoài thành phố, đi vào trong.

Vườn hoa, cây cảnh hai bên đều là của nhà thi đấu tennis nổi tiếng thế giới. Viêm Lãng nhớ khi cô còn nhỏ, mỗi ngày đều có người đến chăm chút, cắt tỉa cành lá. Dù là mùa đông, nơi này vẫn có bao phủ bởi màu xanh tươi. Vậy mà bây giờ, Viêm Lãng chỉ thấy vắng vẻ tiêu điều.

Cuội cùng, Viêm Lãng gõ cửa tòa nhà chính. Vào đây, phòng khách là gian phòng khách trống không. Xem ra, nhân viên không thích phong cách trang trí nên dọn hết đồ đạc khác.

Hôm trước vẫn có bộ quần áo nguyên vẹn. Viêm Lãng đi xuống tầng trệt, vào phòng khách, nhìn thấy chai rượu và nghẹn ngào: nếu TTTN Phú đội siêu vàng biệt thự này thì ông sẽ phải bao nhiêu năm qua cho nhân viên mà cô không biết mặt, chắc ông sẽ cần nhiều năm để quên đi cho cô quên đi...

Viêm Lãng nhìn thấy người.

Cô cầm chai rượu và chìa khóa lên phòng khách. Phòng khách không còn bàn ghế, Viêm Lãng ngồi xuống, thở dài cho mình một ly.

Một mình uống hết nửa chai rượu, cô cảm thấy say, nâng ly rượu, nói: “Kính một ly nào!”

Kính ai đây?

Kính kẻ thù bất chấp thiên, kính người nhà tốt tốt lắm, hay kính... người ngu xuẩn cùng chức chính là cô? Viêm Lãng cười khàn khàn, nhấm nháp, uống cạn.

Úng lức này, Viêm Lãng nghe thấy tiếng lách cách. Tiếng khóa cửa chuyển động. Cô mở mắt nhìn phía cửa ra vào, chỉ thấy cánh cửa mở ra, một hình bóng cao lớn đi vào. Bối cảnh quanh rớt xuống nên ngoài thân hình cao lớn đó, cô chỉ nhìn rõ đôi mắt màu xanh của anh ta. Cô đứng nhìn một hồi quan sát thì người đi vào bật đèn có ánh sáng.

Vào phòng Viêm Lãng là đôi giày da, quần Âu, áo sơ mi màu, cuội cùng là gương mặt nhợt nhạt của Tuấn Úc Nam. Viêm Lãng thất thối trong giây lát, cảm thấy tim đập thình thịch, rút một ly.

Tiếng bước chân mới lúc mới gần, cuối cùng dừng lại cách Viêm Lãng nửa mét. Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên trên đầu cô: “Em xuống xe ngoài kia, cả xe không đóng, áo khoác cả bên ngoài xe.”

Vừa nói, Tiếng Úc Nam vừa khoác áo khoác lên vai Viêm Lãng.

Chỉ cần áo khoác dày không mang thêm chút hơi ấm, giọng nói cô cảm thấy rét run. Cô vừa xuống xe vừa lên tiếng: “Đây không phải là công việc, không hoan nghênh anh, anh hãy xuống xe cho tôi!”

Tiếng Úc Nam khựng lại một chút. Anh nhìn xuống, trầm ngâm vài giây Viêm Lãng, xòe lòng bàn tay... Trong đó có một chiếc chìa khóa nhà.

Viêm Lãng thở dài.

Tiếng Úc Nam lấy ly rượu trong tay Viêm Lãng, đặt lên môi, uống chốc vọt son nhàn nhạt, uống một ngụm.

Sau khi có phản ứng, Viêm Lãng lắc đầu, không hề khâm phục. Tiếng Úc Nam: “Là anh mua ngôi biệt thự này?”

Đây dường như là một câu hỏi thừa. Tiếng Úc Nam đã trở thành công nhân viên cấp dưới trong gia đình. Cô bây giờ là “con chó chột chột”, làm gì có thể cách ngăn cản anh vui vẻ sau khi trở về làm thù lao. Viêm Lãng hít một hơi thật sâu. “Ừ, tôi xuống xe!”

Viêm Lãng uống không ít rượu, giọng nói có cảm giác phiêu diêu. Cô trầm ngâm, chuồn bực bội, Tiếng Úc Nam tự nhiên giật tay kéo, cảm giác cô lơ đãng.

Chai rượu và ly rượu xuống sàn nhà. Nếu không phải bàn tay Tiếng Úc Nam đỡ lấy, Viêm Lãng đã ngã xuống đất.

Tiếng Úc Nam cúi thấp người, nhìn cô. Rượu vang chảy dãn trên nhà nhàn nhạt lên đôi mắt anh. Viêm Lãng vội vàng gạt vai anh như anh nhanh chóng ngăn cản sự kháng cự của cô.

“Một khi chúng ta đã kết thúc thì nói chung trong cuộc hôn nhân này thì em nên biết tôi không cam tâm làm người chồng vô trách nhiệm...”

Theo giọng nói của Tiếng Úc Nam, tia sáng cuối cùng trong ánh mắt anh cũng tan biến.

“Em quyết định không xem xét lại L. Chinh, bởi vì tình hình này...” Ngón tay anh chạm vào môi Viêm Lãng. Bàn tay anh trượt theo đường nét trên cổ tay di chuyển xuống đùi, dừng lại trên ngực cô. “Tình hình này...”, rồi từ từ lăn vào trong ngực cô. “Tình hình này này... ừ khi tên Tiếng Úc Nam tôi.”

Viêm Lãng hoảng loạn, ngoảnh đầu sang một bên. Nếu hôn của Tiếng Úc Nam rơi xuống má cô.

Tiếng Úc Nam mỉm cười, nhưng có lẽ do tác dụng của cơn say nên đôi mắt anh nhìn cô như một người lạ.

khỏe miêng anh hình như ch lên thành ý cớ như có nh không. Viêm L ng ra s c giẫy gi a, chai r u b n m l n lóc m t ch có th c u cô. Theo ph n x , Viêm L ng gi tay v i chai r u nh ng không t i. Cô ra s c p chân, cu i cùng p trúng b ng T ng Úc Nam. Anh au n “h ” m t ti ng, Viêm L ng thoát kh i s c m nh k p ch t c tay cô. Cô nhào ng i l y chai r u, p m nh vào u T ng Úc Nam.

M t ti ng ng l n vang lên.

T ng Úc Nam nhanh chóng o t chai r u trong tay Viêm L ng, ném m nh v b c t ng kính cách ó không xa.

B c t ng kính n t thành m t v t dài.

M nh th y tinh v b n vào m t Viêm L ng. Cô không có th i gian b ng t nh, ch c m th y hai bàn tay che m t mình.

Sau ti ng va ch m, c n phòng tr l i b u không khí t nh m ch. Bàn tay che m t Viêm L ng t t r i i. Cô không có c m giác au n nh t ng t ng, ng c l i, m t dòng ch t l ng m nóng nh t ng gi t xu ng m t cô.

T ng Úc Nam m c Viêm L ng quan sát v t th ng do b m nh th y tinh g m trúng trên mu bàn tay anh. Anh coi nh không có chuy n gì x y ra, dùng u ngón tay lau v t máu trên m t Viêm L ng r i m m c i.

Anh ang c m th y may m n vì cô không b th ng?

Không, ch c ch n anh ang ch gi u s m t bình t nh c a cô. Viêm L ng l y l i lí trí trong ch c lát. Cô t c gi n y ng i T ng Úc Nam. Cô g n nh dùng toàn b s c l c, T ng Úc Nam ngã v phía sau, ph i ch ng tay xu ng t m i gi c th ng b ng.

Lòng bàn tay anh n vào m nh th y tinh v trên m t t, Viêm L ng nhìn th y máu ch y ra t ó, nh ng cô không h b t g p v au n trên g ng m t T ng Úc Nam.

Ng i àn ông này i v i b n thân còn tàn nh n nh v y, làm sao có th nhân t mà n ng tay v i cô? Viêm L ng c i l nh, cu i cùng c ng nh n ra cô kém i m nào.

Trên con ng tr thù, anh tuy t i là t m g ng c a cô.

Áo khoác r i trên m t t, dính y r u vang. Nhìn màu nh c m t ó, Viêm L ng t nh tâm h i nh l i, b c u tiên c a T ng Úc Nam trong k ho ch là gì?

Là ti p c n cô, giành c s tín nhi m c a cô.

T ng Úc Nam ng i trong bóng t i, cúi th p u, không ai có th th y v m t c a anh lúc này. Trông anh r t th m h i nh ng v n l ng thnh nghe ti ng b c chân m i lúc m t xa. Cu i cùng Viêm L ng v n b i, không chút l u luy n.

T ng Úc Nam nh ch mép nh ng v n không th n n c i gi d i.

Ó là một tiếng thì thầm trong lòng và một tiếng thì thầm ở ngoài lòng. Không ai lên tiếng, căn phòng yên tĩnh như vắng tiếng chuông thì thầm vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

Chỉ một tiếng thì thầm của Tiếng Úc Nam.

Khi chuông thì thầm reo vang, Viêm Lệ đang toàn tâm toàn ý với vai diễn chính của mình, đôi bàn tay vô thức siết chặt. Nhưng sau một thoáng lan tã như Tiếng Úc Nam vẫn vô cùng bình tĩnh, chỉ liếc một cái, chân mày cũng không động.

Tiếng Úc Nam sờ tay vào túi áo, rút thì thầm, bịt mồm nghe.

Bị xung quanh vô cùng tĩnh lặng nên Viêm Lệ có thể nghe rõ giọng quen thuộc của Giang Thụ Quân: “Xem ra cháu vẫn còn sống... Rút t!”

Giọng nói của Giang Thụ Quân yểu chất. Tiếng Úc Nam ngẩng nhìn Viêm Lệ. Cô đang bận rộn bưng bát nước, không hề có phản ứng, dường như lúc này không có gì quan trọng hơn việc thưởng thức bữa ăn. Trong tâm trí xa, chính câu nói qua sóng thì thầm, Giang Thụ Quân đã phá vỡ tâm trí cô đang che giấu. “Về cá tính của con bé đó, không biết chừng nó sẽ giu dao dùi gậy, trộm cắp giết người quy tụ cháu trong đêm tân hôn. Cháu hãy cẩn thận!”

Tiếng Úc Nam bịt mồm.

Tình cảnh của anh tuy rất khập khiễng nhưng ép Giang Thụ Quân phải thái độ nghiêm túc. Ông ta lập tức chuyển chủ đề: “Một ngày trước, tôi ký cho cháu nói tình cảm gia đình cháu bình yên. Chú quên một điều không hề cháu xảy ra chuyện gì.” Nghe một lát, ông ta tự nhiên cất giọng nghiêm nghị: “Có phải con bé đó làm cháu thất vọng không?”

Ngón tay Viêm Lệ cũng như cô nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường, coi như không nghe thấy. Do cú sốc, cô không thể nhìn thấy ánh sáng trong một tiếng thì thầm ở bên cạnh nhanh chóng bị mất.

Một lúc lâu sau cô vẫn không nghe thấy câu trả lời của Tiếng Úc Nam.

Sau khi bưng bát xong, Viêm Lệ đứng dậy, nhìn như một người bình thường nhấc cốc lập tức bịt mồm.

Viêm Lệ quay đầu, bắt gặp Tiếng Úc Nam đang ngẩng mặt nhìn cô. Không biết anh thì thầm lúc nào, ánh mắt yểu chất.

Xung quanh lại rơi vào yên lặng. Viêm Lệ không hiểu ánh mắt của anh. Là một tiếng thì thầm, liệu cô có nên bày tỏ sự quan tâm hay không hay bày ra bộ dạng như người không thấy?

Cùng Viêm Lệ cũng mỉm cười, giọng nói không mấy chắc chắn: “Anh bình yên làm gì?”

Viêm Lệ chợt mỉm cười, thì thầm lo lắng gì đó sau khi đã suy nghĩ như vậy một tiếng Úc Nam vượt qua một tia hờn giận mà cô chưa

thực ý bao giờ. Mặc dù tia hoàng lo n nhanh chóng bị nếm mất nhặng c ng khi n Viêm L ng ng i. Lúc v ch tr n b m t th t c a anh, cô c ng không th y ng i àn ông này h t ho ng nh v y.

Viêm L ng b s kinh ng c bao trùm, nh t th i buồng l ng s c nh giác. Cho n khi T ng Úc Nam t nhiên si t ch t c tay cô và c t gi ng l nh lòng: “ Ng h c tôi chiêu thu ph c lòng ng i. Em không h c n i àu!”

Vi c cô quan tâm n s c kh e c a anh l i ch c gi n anh? Viêm L ng không k p suy ngh sâu v v n này b i T ng Úc Nam ã ng d y, y cô vào t ng. Ng i anh ép sát vào cô, nâng c m cô, nhìn cô b ng ánh m t dò xét r i m m c i. “Trong m t em tôi nhìn th y n i h n.”

B v ch tr n ngay t i tr n qu th c không hay l m, Viêm L ng gi t tay và y ng i anh. T ng Úc Nam b y lùi n a b c nh ng anh ch m m c i, nh ng m t nhìn ng i ph n ang t c t i. Sau ó, ánh m t anh tr nên tàn nh n, trong lúc Viêm L ng ch a có ph n ng, anh ã b c n, hai tay nâng m t cô và cúi xu ng hôn.

Trong lúc b môi anh liên t c t n công, Viêm L ng nghe th y gi ng nói m h c a anh: “Chúng ta hình nh v n còn chuy n ch a làm xong...”

Theo ph n x , Viêm L ng c n ch t môi, y ng i T ng Úc Nam. Nh ng l n này, cô không th y hai cánh tay m nh m ang ôm ch t l y mình. Khi váy c a cô tr t xu ng đ i, tay c a T ng Úc Nam ã xâm nh p vào trong qua l m khóa, Viêm L ng g n nh hét lên: “Buông tôi ra!”

Trong lúc va ch m, máu ã th m l p v i b ng bó trên bàn tay T ng Úc Nam nh ng v n không ng n c n anh è Viêm L ng vào góc t ng. M t tay anh khóa ch t hai c tay cô phía sau, cúi u c n mút x ng òn c a cô, b t ch p s vùng v y. Mặc dù c n phòng r t m áp nh ng khi t m l ng tr n c a Viêm L ng c vào t ng, cô v n c m th y l nh bu t. Mi ng l i c a T ng Úc Nam ngày càng nóng b ng. Anh hôn lên b u ng c c a cô, tay anh l t qua b ng cô, thâm nh p vào n i bí n.

M i s ph n kháng c a Viêm L ng t nhiên bị nếm t. T ng Úc Nam gi ng m t tay th s n ang th ng th c s giã gi a c a con m i, c ng l p t c ng ng cu c t n công hung b o khi không nh n c s h i ng c a con m i.

L n này n l t Viêm L ng dùng ngón tr nh c c m T ng Úc Nam, ánh m t cô v t qua tia khinh mi t. “Mun ch m vào tôi không ph i không c, nh ng c n xem anh a ra cái giá nào.”

T ng Úc Nam chau mày.

Anh buồng l ng ôi tay, ng th ng ng i dò xét Viêm L ng. Anh c g ng tìm nén c m giác khó ch u, c t gi ng châm bi m: “Thiên kim tí u th c a T gia c ng có lúc chà p b n thân nh v y sao?”

“...ng...ng là m...t...ng...i...àn ông nh...anh còn có th...bán thân cho tôi...i...l...y...s...t...ín...nhi...m...c...a...tôi. Ít ra tôi còn t...t...h...n...anh, mua bán...àng hoàng, không l...a...già...đ...i...tr...”

áp...l...i...l...i...cô...là...n...c...i...l...nh...l...ù...ng...c...a...T...ng...Úc...Nam. Viem...L...ng...không...b...n...tâm, ti...p...t...c...l...m...b...m: “Tr...c...khi...s...v...i...c...x...y...ra, đ...án...m...i...c...a...Nhã...Nhan...v...n...s...kh...i...ng...trong...n...m...nay. Bây...gi...Giang...Th...Quân...óng...b...ng...ngu...n...v...n...u...t...c...a...đ...án...này. Tôi...c...n...ch...ký...khô...i...ph...c...đ...án...c...a...anh.”

T...ng...Úc...Nam...c...p...m...t...trong...giây...lát...nh...ang...tr...m...t...suy...ngh... . Lúc...anh...ng...ng...u, ánh...m...t...anh...ã...l...y...l...i...v...u...ám...mà...ng...i...khác...không...th...nhìn...th...u. “N...u...tôi...nh...không...nh...m, đ...án...này...c...n...ngu...n...v...n...t...i...tám...ch...s... . Em...cho...r...ng, bây...gi...em...v...n...còn...x...ng...áng...v...i...cái...giá...ó?”

T...ng...Úc...Nam...cau...mày, t...v...coi...th...ng...thái...ngông...cu...ng, t...i...c...a...Viem...L...ng. Nh...ng...Viem...L...ng...đ...ng...nh...nh...n...ra...s...h...t...ho...ng...trong...ánh...m...t...c...che...gì...u...hoàn...h...o...c...a...anh.

Anh...ang...s...hãi...i...u...gì? Viem...L...ng...không...rõ, c...ng...không...th...oán...ra. Gi...ng...nh...v...a...r...i, khi...cô...nh...c...n...b...nh...vi...n, anh...c...ng...b...c...l...v...h...t...ho...ng...nh...th... . Bây...gi... , i...u...duy...nh...t...cô...có...th...làm...là...ánh...c...c...m...t...phen...

Viem...L...ng...nghe...n...r...ng, nhìn...th...ng...vào...ôi...m...t...c...a...ng...i...àn...ông...ang...n...m...quy...n...sinh...quy...n...sát...tr...c...m...t. “Anh...ang...s...hãi...i...u...gì? Anh...s...tôi...dùng...Nhã...Nhan...l...t...anh...ngay...trong...t...m...ki...m...soát...c...a...anh? Trong...n...t...ng...c...a...tôi, ch...ng...tôi...âu...có...nhát...gan...nh...v...y!”

Không...khí...yên...l...ng...ch...t...chóc, hai...ng...i...m...t...i...m...t. M...t...giây... Hai...giây... Ba...giây...

T...ng...Úc...Nam...t...nhiên...xoay...b...vai...c...a...Viem...L...ng, y...c...ng...i...cô...vào...t...ng. Cùng...lúc...ó, Viem...L...ng...c...m...th...y...bàn...tay...l...nh...l...o...thu...n...theo...ùi...cô...t...i...n...vào...trong, kéo...tu...t...b...c...bình...phong...cu...i...cùng.

B...anh...nh...c...eo, Viem...L...ng...ho...ng...h...t...túm...tay...anh. “Anh...v...n...ch...a...”

T...ng...Úc...Nam...ép...sát...sau...l...ng...cô. Nhân...lúc...cô...quay...l...i, anh...hôn...lên...môi...cô, gi...ng...nói...tr...m...th...p...vang...lên...bên...tai...cô: “M...c...c...xong.”

ng...th...i, T...ng...Úc...Nam...kéo...khóa...qu...n, v...t...àn...ông...âm...th...ng...vào...c...th...v...n...còn...khô...khan...c...a...Viem...L...ng.

C...m...giác...au...n...lan...t...a...khi...n...Viem...L...ng...“h...”...m...t...ti...ng. Hai...chân...cô...n...m...nh...n, mu...n...tr...t...xu...ng...t. c...T...ng...Úc...Nam...th...t...l...ng, cô...m...i...m...i...n...c...ng...ng...v...ng. Anh...b...t...u...v...n...ng...iên...cu...ng.

Nh...ng...cú...âm...gi...i...vào...đông...bảo...khi...n...t...m...nhìn...c...a...Viem...L...ng...ch...n...ng, l...c...l... . Trong...c...n...v...n...ng...hoang...dã, ô...i...tay...Viem...L...ng...ch...ng...lên...t...ng...theo...s...đ...n...đ...t...c...a...T...ng...Úc...Nam, hai...chân...cô...gi...ng...ra, khó...nh...c...gi...th...ng...b...ng. Ng...i...àn...ông...phía...sau...thu...l...i...bàn...tay...ang...tr...c...ng...c...cô, hông...cô...cô...có...th...nghe...nh...ón...t...t...n...công...càng...m...nh...m...c...a...anh.

Tống Úc Nam nhấc mông Viêm Lăng, tống còng v nống, ép cô dung n p v t nóng b nống c a anh sâu h n. Viêm Lăng bu c ph i ki ng ngón chân, n i bí n m m m i không ng ng c chà sát... Cô cúi u, c m nh n c n kích tình cu ng dã này.

Trong lúc không ng ng co rút, xu t phát t b n n ng b o v , cu i cùng Viêm Lăng c ng c m th y c th c a cô ti t ra ch t d ch t át. Trong lòng cô bình t nh n áng s , t a nh linh h n ã r i kh i c th , l l ng trên không trung, l nh lũng quan sát.

Ng i àn ông phía sau d ng nh b t mẫn tr c thái bàng quan c a cô, ra s c v n ng c th , c ng là bóp nát linh h n cô m t cách vô tình.

Toàn thân Viêm Lăng nh tê li t, s i dây th n kinh c ng lên nh dây àn. Cô túm l y c tay anh, b t l c l c u. B n thân cô c ng không bi t mình ang c u xin i u gì.

Tống Úc Nam t nhiên d ng l i n i sâu th m ó. Ch t d ch m áp ch y xu ng, thu n theo c p ùi ang run r y c a Viêm Lăng, dính c vào qu n anh. Tỉ ng “h h ” kìm nén c h ng ng i ph n nh d d anh chi m h u cô sâu h n, m nh h n. L i m t t va ch m vào n i sâu nh t, cu i cùng Viêm Lăng không kìm c, b t ra tỉ ng rên quy n r , hành h màng nh c a ng i àn ông phía sau.

Khi c n khoái c m b t u n nh thác l , ôi m t ã v n lên tia máu c a Tống Úc Nam l t qua chi c c p , t m l ng thon th ... c a cô. Trên làn da cô l m xu t hi n nh ng v t b m do s tàn sát c a anh.

Tống Úc Nam nh m m t, c m nh n t ng c n co rút trong c th cô. Lúc m m t, trong thâm tâm ch còn l i n i thê l ng. Tống Úc Nam buông tay. ôi chân m m nh n c a Viêm Lăng l p t c khu u xu ng, cô ch ng tay lên n n á hoa l nh l o, không ng ng run r y. Tống Úc Nam ng th ng, ch c p m t nhìn mà không h có ý cô d y.

Lúc này Viêm Lăng th t th m h i. Tống Úc Nam ng tr c m t cô, c i t ng l p v i trên bàn tay mà tr c ó cô b ng bó cho anh.

V t th ng tuy không sâu nh ng khi n anh au bu t n t n x ng t y nh ng v m t anh v n không chút c m xúc.

Sau khi tháo l p v i b ng cu i cùng, Tống Úc Nam ném xu ng t. S quan tâm c a cô, dù là th t lòng hay gi d i u b v t b nh ng gi rách.

Tống Úc Nam ng i xu ng, nâng m t Viêm Lăng. S kháng c trong m t cô là hi n th c tàn kh c nh t trên th gian này. Tống Úc Nam bóp m nh c m cô, c t gi ng l nh l o: “Tôi thà em h n tôi... úng... h n nh bây gi .” Anh nhìn sâu vào áy m t cô. Trong ó có m t n i h n ang dâng trào, chôn vùi t t c . “Hãy c h n tôi...”

Chút tình ý cu i cùng mà cô dành cho anh ã b anh phá h y.

Ghi chú:

1. Ông và bà đi tìm thuyền có nghĩa là “quyết tâm cùng”, dựa theo ý nghĩa: Ông và bà đi tìm thuyền có nghĩa là “quyết tâm cùng”, dựa theo ý nghĩa: Ông và bà đi tìm thuyền, phải vượt qua nhiều binh lính không có nghĩa là, phải vượt qua tâm ý của ông.